

ARBETARMAKT

oberoende - råds socialistisk - tidning

nummer 1 juni 1972 årg1 pris 2:-

INDOKINAS FOLK VISAR VÄGEN

De indokinesiska folken i Laos, Vietnam och Kambodja deltar idag i de häftigaste striderna under hela vietnamkrigets historia.

I Vietnam står de våldsammaste drabbningarna just nu i trakterna kring de centrala högländerna med An Loc, Pleiku och Kontum som de viktigaste städerna. Staden Kontum är, när detta skrivs, till 2 fjärdedelar belägrad av FNL-styrkor. Slaget om An Loc pågår fortfarande med oförminskad intensitet. Man-mot-man strider påstås förekomma där.

Tidigare under offensiven har FNL befriat Quang Tri, en betydelsefull stad i den nordligaste provinsen av Vietnam. Man har redan börjat upprätta sin egen förvaltning över området genom PRR, den Provisoriska Revolutionära Regeringen. Läget för övrigt i Vietnam belyses utomordentligt av följande siffror (källa: Vietnambulletinen): det finns PRR-ledning i samtliga 44 provinser, det finns PRR-ledning i 150 av 260 distrikt. Av 2700 byar finns det PRR-ledning i 1500.

Från offensiven i Sydvietnam. FNL-soldater rycker fram.

Medan FNL går framåt fortsätter USA-imperialisterna sina bombningar över civila mål som sjukhus, arbetarbostäder mm. Officiellt bombar man "bara" över Hanoi, Haiphong, andra hamnstäder och understödsbombningar åt Saigontrupperna i syd.

Imperialismen är ett naturligt resultat av att kapitalisterna söker nya marknader för sina osålda varor. Därför instämmer vi helt med Lenin när han säger: "Internationalism i handling kan det finnas en och endast en: nämligen att självuppförande arbeta för den revolutionära rörelsens och den revolutionära kampens utveckling i det egna landet samt understödja (med propaganda, sympatittringar och materiellt) samma kamp, samma linje och endast den i alla länder utan undantag".

STÖD DE INDOKINESISKA FOLKENS RÄTTVISA KAMP
LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN

arbetarråd i teori och praktik

"...den äntligen uppdagade politiska form, under vilken arbetets ekonomiska frigörelse kan förverkligas..." Så karakteriserade Marx 1871 års Pariskommun. Härmed fastslog han att det revolutionära samhället kommer att organiseras i Råd. Ty kommunen var det första utkastet till ett Rådssamhälle.

Efter kommunen har proletariatet preciserat Rådsformen; i St Petersburg 1905 och 1917, i Barcelona 1936, i Budapest 1956 och i Paris maj -68.

Den ryska revolutionens urartning till byråkratisk statskapitalism har gett Arbetarråden sin historiska bekräftelse. Det är därför hög tid att Råden ges sin rätta plats: som den enda makten i ett revolutionärt samhälle. En kort introduktion till Arbetarråden, deras teori och praktik, ges på SID 8 - 9.

OM VILL HA ETT NYTT VIETNAM I SVERIGE

STANLEY SJÖBERG, pingstpastor från City-församlingen i Stockholm, (bilden) menar att vänstergrupperna "vill ha ett nytt Vietnam i Sverige". På ett stort möte, som samlade över 2000 deltagare, i Jönköping, talade Stanley Sjöberg om "dessa blodtörstiga vildddjur i vårt samhälle" - marxist-leninisterna - "som medvetet arbetar för att bryta sönder vårt folk".

Det var på detta möte, som Pingstkyrkan lade fram linjerna för sin nya motoffensiv riktad mot vänstergrupperna. Det var också denna kväll, som Karl-Olof Moström (numera frälst, f d clarteist) lanserade de s k "dödslistorna".

Efter mötet - ett friluftsmöte i Rådhusparken i Jönköping - avhölls ett "eftertänksamt" fackeltåg till Pingstkyrkan i Jönköping, där den allmänna opinionen antio-socialistiska hets, Jönköping någonsin upplevt, avhölls.

OM STANLEY SJÖBERGS HETSTAL OCH OM PINGSTKYRKANS OFFENSIV - sidorna 4 och 5

vuxenskola-en statlig vision

FÖR EN VUXENSTUDERANDE är det långt mellan statliga visioner och en långt hårdare verklighet. De vuxenstuderandes studiesociala miljö är skrämmande usel. En AMS-elev tvingas leva på 600:-/mån + hyra, men en vuxenstuderande, som inte lyckats bli AMS-elev är hänvisad till lån, eftersom studiebidraget (175:-/mån) inte räcker långt.

En arbetare, som slagits ut ur produktionen, och med en familj att försörja, blir alltså tvungen att vuxenstudera flera år under nervpåfrestande ekonomisk press, vilka ofta resulterar i utslagna människor och spruckna familjer.

SIDAN 16

FN-KONFERENSEN-ETT JIPPO

DEN 4 JUNI BÖRJAR I STOCKHOLM FN:s "MILJÖVÅRDSKONFERENS" - ETT KOSTSAMT PRJIPPO - SOM ÄR ATT SE HELT SOM EN KAPITALISTISK AVLEDNINGSMANÖVER.

Kring miljökonferensen gör polisen runt om i Skandinavien extra-insatser. I Danmark har den danska polisen förstärkt gränsbevakningen, för att "icke önskvärda element" inte ska kunna ta sig in i Sverige. Den danska polisen menar att man ska stoppa denna väntade "invasion" redan vid den tyska gränsen. Man räknar med att, eftersom de ska slängas ut ur Sverige, "annars få dessa element kvar i Danmark hela sommaren".

I Stockholm gör polisen razzier på Sergels torg och T-centralen för att få tag på utlänningar och även svenskar, som man inte tycker "passar in" i förberedelserna för konferensen. Utländska medborgare, som inte har uppehållstillstånd, eller som helt enkelt "inte är önskvärda" deporteras till de länder de kommer ifrån.

Stockholm verkar med andra ord, vara till endast

för den hälskande klassen och deras barn, till för utländska studenter, överklassbarn med arbetstillstånd. De som inte överensstämmer med polisens bild av miljövärd ska kastas ut.

Ryssarna asfalterar om Moskvas gator inför Nixons besök, stockholmsspolisen rensar Stockholm på vad Gunnar Sträng kallar "slipslöst drägg". Parallellt är enkel att dra. Kapitalisternas avledningsmanövrer har inget med den allmänna opinionen att göra, jippo - men över folks huvuden - utom all kontroll och skyddat av mängder av extrainkallade poliser.

Polisen skyddar det imperialistiska välståndet mot människor som kommer hit, till konferensen för att kräva sin mänskliga rättighet - att protester mot kapitalismens dödliga resultat. Det är tydligen viktigare att rena Sverige från protester än från kapitalisternas skit och gifter.

Utlänningar är tydligen bra, bara de förpassas innanför fabriksgrindarna. Kontrollen över människorna är viktigare än över gifterna. Det ska 1850 polismän i Stockholm visa.

Polisen skyddar miljöjippet mot arbetare och studenter. Nästa gång arbetarna manifesterar sitt missnöje kommer de att mötas av samma etablabare våld.

OM MILJÖVÅRDSKONFERENSEN - sid 6 o 7

to the foreign visitors

DON'T GO NEAR T-CENTRALEN, STOCKHOLM CITY, BECAUSE THE SWEDISH POLICE IS RAIDING THOSE PLACES. IN ORDER TO FIND FOREIGNERS THEY DON'T LIKE AND THROW THEM OUT OF THE COUNTRY. THEY WANT TO CLEAN STOCKHOLM BEFORE THE DELEGATES OF THE MILIEUCARECONFERENCE COME. IF THEY GET YOU, DO NOT RESIGN. YOU CAN SUPPORT THE WORKERS INTERNATIONAL ORGANISATION IN WORKERS COUNCILS. AND, WHEN EVEN SWEDEN IS SOCIALISTIC, YOU ARE WELCOME BACK.

Ansvarig utgivare: Nils Carlen
Redaktion: Ingvar Åhman-Eklund, Magnus Palm,
Matts Nilsson, Ulf Broberg

Redaktionens adress: ARBETARMAKT, Box 92,
551 02 JONKÖPING

Prenumeration för 12 nummer 20: -
stödprenumeration 30: -
garantiprenumeration 50: -

Tidningens postgironummer 61 55 64 - 2 (JFP/
ARBETARMAKT)

Manuskript till nummer 2/72 bör vara redaktion-
en tillhanda senast den 17/6.

För insända manuskript och illustrationer ansva-
ras ej.

Eftertryck rekommenderas, om källan anges.

Redaktionen svarar inte nödvändigtvis för signe-
rat material.

Detta nummer presslagt den 30/5 1972.

Lerums Boktryckeri AB, Lerum 1972

Indokinas kamp är vår

Läget i Indokina, med FNL:s framgångsrika seger-
tåg som vägvisare, har med all rätt kommit i blick-
punkten för den revolutionära rörelsen i Sverige.
Mot bakgrunden av att arbetet i FNL-rörelsen i
Sverige givit den revolutionära rörelsen en ut-
märkt rekryteringsbas - en revolutionär rörelse
som då haft möjlighet att ge kamrater i FNL-
grupper ett vidare perspektiv på imperialismens
orsaker och oundvikliga sammanbrott - måste
detta ses som något mycket positivt.

Nu vilar ansvaret på den revolutionära rörelsen,
om den kan uppfylla de krav som ställs i arbetet
att utvidga ett aktivt solidaritetsarbete för Indo-
kinas folk.

ARBETARMAKT ser i denna fråga en huvudupp-
gift; att genom att påvisa imperialismens brott
mot mänskligheten i stort, och mot de tappert
kämpande Indokinesiska folken i synnerhet, få
med allt fler personer i arbetet på att störta ka-
piatismen, imperialismens grundläggande orsak,
och upprätta en internationell proletär demokrati.

För att ett sådant arbete ska kunna realiseras,
krävs ANALYS AV VIETNAMRÖRELSEN i Sverige
SOM MED NÖDVÄNDIGHET MÅSTE SVARA
MOT DEN POLITISKA UTVECKLINGEN I INDO-
KINA. Utan en sådan har praktiska erfarenheter
visat att arbetet i stort sett kan få vilken politisk
inriktning som helst. Allt efter den största orga-
nisationens önskemål.

Revolutionära anti-stalinistiska socialister som
vi är, ställs vi i denna fråga inför en svår, men
långt ifrån omöjlig, uppgift. Vi antingen uteläm-
nade till att sluta upp bakom KFML(r)s stalinis-
tiska upprop och felaktiga bedömningar av läget,
eller att sluta bakom ett DFFG som såväl i teo-
ri som praktik under loppet av 1 1/2 kommit att
kraftigt orientera sig så långt högerut att man
iadg med all rätt kan ställa frågan vilka intention-
er DFFG verkligen har; om hur Indokina kommer
att se ut efter det att USA-imperialisterna kas-
tast ut, hur solidaritetsarbetet skall organiseras
då jämfört med idag, om DFFG kommer nöja sig
med att USA-imperialisterna och Saigonjuntan läm-
nar landet, osv.

BETRÄFFANDE DFFG, menar vi att de felaktiga
arbetsformer man idag använder sig av ytterst
grundar sig på om inte felaktiga så högst bristfä-
liga studier och analyser. Vi menar, att DFFG, i
likhet med storebror KFML(s), inte förmår göra
en någorlunda tillfredsställande klassanalys, var-
ken för de svenska eller de indokinesiska förhållan-
dena. 1)

I konksvens därmed, har DFFG kommit att föra ut
en klart opportunistisk linje i solidaritetsarbetet.
Man menar, att stödja Indokinas folk är att i Sveri-
ge samla så mycket folk som möjligt under så poli-
tiskt obestämbara paroller och "analyser" som
möjligt. Ett utmärkt exempel på detta utgör parol-
en USA UT UR INDOKINA, som förutom att vara
otillräcklig som plattform för aktionsenhetsarbete
(vilket väl måste vara en utav Vietnam-arbetets hu-
vuduppgifter), dessutom kan få hart när vilken borg-
are som helst (från moderater och frikyrkliga till
grå-sossar och liberaler) att, UTAN NÅGRA SOM
HELST BETÄNKLIGHETER, sluta upp bakom parol-
en. Man frestas att tro att DFFG gjort parollerna
"rörelsen är allt, målet är intet" och "enhetsfront
till varje pris" till riktlinjer för arbetet.

Vidare begår DFFG misstaget att på det framsida
solidaritetsarbetets bekostnad åsidosätta teoretisk
skolning, politiska diskussioner, m.m., att göra
den frågan till en andra klassens angelägenhet. Det-
ta har tagit sig otaliga uttryck. Bl a i urskilnings-
lösa kampanjer MOT revolutionära, socialistiska or-
ganisationer. Så har t ex vi, RMF och FK, med vå-
ra röda fanor och revolutionära paroller, utsatts för
hetska angrepp. Genomgående för dem samtliga har
varit DFFG:s klart uttalade småborgerliga uppfatt-

LO monopoliserar

Det är allmänt känt bland syndikalister att byg-
gnadsjobbare inte kunnat få arbete på BPA, därför
att BPA utnyttjar en lucka i föreningsrättslagen.
SAC-medlemmar har nekats anställning av det
olustiga skälet att de inte tillhör LO.

Landsorganisationen är majoritetsorganisationen på
det fackliga området. Som sådan är det nästan ut-
slutande den som träffar avtal med arbetsköparna.
SAC som minoritetsorganisation, får finna sig i att
följa de avtal, som träffats av LO.

LO har 1,5 miljoner medlemmar. SAC har 23.000.
Skillnaden är himmelsvid och kommer att bli ännu
större om LO:s medvetna taktik för att krossa SAC
tillåts fortsätta. Denna taktik går ut på att skriva
hetsartiklar i LO-tidningarna mot syndikalisterna,
och att försöka utestänga SAC:are från arbetsplat-
terna. Det som är tänkt att bli det avgörande slaget
mot SAC är en eventuell lag om att LO som enda
organisation får rätt att träffa avtal på arbetsmark-
naden.

Avskaffandet av § 32 har ett direkt samband med
detta. Avskaffas § 32 utan att det samtidigt skapas
garantier för att den fackliga monopolismen tas
bort och aldrig kommer tillbaka skriver man under
på SAC:s dödsdom som facklig organisation. Då
tillkommer nämligen "rätten att fritt leda och för-
dela arbetet" LO.

Vi frihetliga socialister i ARBETARMAKT protes-
terar kraftigt mot LO-pamparnas försök att krossa
SAC. Vi sluter energiskt upp i den kamp som ska
föras under sommaren och hösten och som ska kul-
minera i en mäktig demonstration till Riksdagshu-
set i september.

FOTNOT.

SAC - Sveriges Arbetares Centralorganisation

ning om hur solidaritetsarbetet bör organiseras.

Den diametrala motsatsen till DFFG är SFIF (So-
lidaritetsfronten För Indokinas Folk), i praktiken
en "front" inom KFML(r)s politbyrås strikta, ja
nästan statiska, ramar. Denna organisation utmär-
kes av en aldrig sinande sekticism. Detta kan man
lätt förvissa sig om bara genom att beskåda de av
SFIF anordnade demonstrationerna. Principen för
ett eventuellt deltagande i dessa bygger helt på tes-
en "antingen - eller". Antingen håller man med
om "nödvändigheten av att sluta upp kring KFML(r),
som den enda möjligheten att solidarisera sig med
de indokinesiska folkens kamp" - eller gör man det
inte, och blir utestängd från ifrågavarande demon-
stration. Ett annat utmärkande drag hos SFIF, är
den frenetiska iver med vilken man bekämpar övri-
ga revolutionära organisationer och utestänger dem
från att när läget i Indokina så kräver (som när
USA beslutade sig för att minera Nord-Vietnams
hamnar och intensifiera terrorbombningarna av
civila mål såsom dammanläggningar), bilda bredast
möjliga bas för solidaritetsarbetet. Detta utan att
tappa huvudet fullständigt som DFFG, när dom be-
känner sig till regeringens Vietnam-politik.

VIMENAR att man istället för att, som SFIF och
DFFG, hårdnackat vägra att erkänna revolutionära
organisationer tillträde vid demonstrationer och dyl.,
samlas kring en miniplattform, som möjliggör för
varje organisation att föra fram respektive organisa-
tions egna analyser. Det kallar vi för solidaritet med
de Indokinesiska folken i deras rättvisa kamp mot im-
perialismen.

som miniplattform kräver vi idag:

USA UT UR INDOKINA, KROSSA IMPERIALISMEN,
ERKÄNN PRR - FOLKETS REGERING

samt kräver som tillägg egna analyser:

LEVE DEN INDOKINESISKA REVOLUTIONEN
LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN

*1) KFML(s)s klassanalys kan enklast uttryckas i
"monopolkapitalet kontra folket". Vår klassanalys
är borgar -och kapitalistklass kontra arbetarklas-
sen, dvs KLASS MOT KLASS

som vi ser det

Den rådskommunistiska gruppen SOLIDARITY's
program vidarebefordrar vi nu till läsekretsen.
SOLIDARITY arbetar i Storbritannien och ger,
förutom pamfletter, ut tidningen "Solidarity for
Workers Power".

1. Ingenstans i världen har folkets stora flertal nå-
gon som helst kontroll över de beslut som direkt
styr deras liv. De säljer sin arbetskraft medan an-
dra som äger eller kontrollerar produktionsmedlen
fördelar välståndet, stiftar lagarna och använder
hela statsmaskineriet för att försvara och förstär-
ka sina privilegierade ställningar.

2. Arbetarklassens levnadsstandard har förbättrats
avsevärt under detta århundrade. Men varken denna
förbättring av levnadsstandarden eller det faktum
att produktionsmedlen har förstatligats eller att
partier som påstår sig representera arbetarklas-
sen har kommit till makten, har på något grundläg-
gande sätt förändrat arbetarens ställning som arbe-
tare. Det har heller inte givit huvuddelen av mänsk-
ligheten någon större frihet utanför produktionen. I
öst som i väst förblir kapitalismen samma omänsk-
liga samhällssystem, där den stora majoriteten
kommenderas i arbetet och manipuleras i konsum-
tionen och på fritiden. Propaganda och poliser,
fängelser och skolor, traditionella värden och mo-
raluppfattningar tjänar alla till att förstärka fåta-
lets makt och till att övertyga eller tvinga majori-
teten att godta ett brutalt, förödmjukande och ir-
rationellt system. Den "kommunistiska" världens-
är inte kommunistisk och den "fria" världen är in-
te fri.

3. Fackföreningarna och de traditionella vänster-
partierna bildades för att förändra allt detta. Idag
har de integrerats i och är oundgängliga för den rå-
dande utsugningen. Fackföreningarna fungerar som
medlare på arbetsmarknaden och de politiska parti-
erna utnyttjar arbetarklassens strider och för-
hoppningar för egna syften. Arbetarklassorganisa-
tionernas förfall, i sig själv en följd av den revol-
utionära rörelsens misslyckande, har varit en vä-
sentligt bidragande faktor till uppkomsten av arbe-
tarklassens apati, som i sin tur lett till partiernas
och fackföreningarnas ytterligare förfall.

4. Fackföreningarna och de politiska partierna
kan inte reformeras, "erövrats" eller förvandlas
till instrument för arbetarklassens frigörelse. Vi
uppmäns dock inte till skapandet av nya fackföre-
ningar, som under nuvarande förhållanden bara
skulle gå ett liknande öde till mötes som de gamla.
Vi uppmäns inte heller revolutionärer att riva
sönder sina fackföreningsböcker. Vi hävdar helt en-
kelt bara att arbetarna själva ska besluta över sina
striders syften och att kontrollen och organiseringen
av dessa strider ska ligga i arbetarnas egna hän-
der. De FORMER som denna arbetarklassens egen
handling kommer att ta sig kommer att variera av-
sevärt från land till land, och från industri till in-
dustri, men däremot inte dess grundläggande IN-
NEHÅLL.

5. Socialismen är inte enbart det gemensamma
förvaltandet av och kontrollen över produktions-
och distributionsmedlen. Den innebär jämlikhet,
verklig frihet, ömsesidigt erkännande och en
grundläggande förändring av alla mänskliga rela-
tioner. Den är "människans positiva självmedvet-
tande". Den är människans förståelse av sin om-
givning och av sig själv, hennes herravälde över
arbetet och över de sociala institutioner hon finner
nödvändigt att skapa. Dessa är inga sekundära as-
pekter, som automatiskt följer av exproprieringen
av den gamla härskande klassen. De är tvärtom
viktiga delar i hela den sociala omvandlingsproces-
sen, för utan dem kommer ingen verkligt social
omvandling att ha ägt rum.

6. Ett socialistiskt samhälle kan därför bara byg-
gas underifrån. Beslut om produktion och arbete
kommer att fattas av arbetarråd, sammansatta av
valda och återkallbara delegater. Beslut inom an-
dra områden kommer att fattas på grundval av
vidast möjliga demokrati och rådslag bland folket
som helhet. Samhällets demokratisering ända ner
till grunden är vad vi menar med "arbetarmakt".

7. MENINGSFULL AKTION för revolutionärer är
allt som ökar massornas självkänsla, självstyre,
initiativkraft, deltagande, solidaritet, jämlikhet
och självverksamhet och allt som bidrar till dess
avmystifiering. FRUKTLOS OCH SKADLIG AKTION
är allt som förstärker massornas passivitet, apa-
ti, cynism, hierarkiska uppdelning, alienation och
förbländande på att andra ska göra saker för dem och
den omfattning de sålunda kan manipuleras av andra
- även av dem som påstår sig handla å deras väg-
nar.

8. Ingen av historiens härskande klasser har någon-
sin lämnat ifrån sig makten utan kamp och våra nu-
varande härskare utgör knappast något undantag. De
kan bara berövas sin makt genom den stora folkma-
joritets egna medvetna och självständiga handlan-
de. Uppbyggandet av socialismen kräver massornas
medvetenhet och deltagande. Genom sin strängt hi-
erarkiska uppbyggnad och genom sina ideer och
handlingar motarbetar och hindrar både de social-
demokratiska och bolsjevikiska organisationsmodel-
lerna denna form av medvetenhet och deltagande.
Föreställningen att socialismen på något sätt kan
uppnås genom ett elitparti (om än aldrig så "revol-
utionärt") som handlar "å arbetarklassens vägnar"
är både löjlig och reaktionär.

9. Vi godtar inte åsikten, att arbetarklassen själv
bara kan uppnå ett fackligt medvetande. Vi tror
tvärtom att arbetarklassens levnadsförhållanden
och dess erfarenheter i produktionen ständigt tvin-
gar den till att tillägna sig fördelar och värden och

forts sid 15

vi noterar

Med anledning av diskussionen om att "lagstifta bort" paragraf 32 i SAF:s stadgar, detta förtrycks kets mest avslöjande exempel, kommenterade centerns huvudorgan i slaskpressen, Skånska Dagbladet: "Det är frågan om ett allvarligt ingrepp i aktieägarnas rätt att förfoga över s i n e g e n - d o m (red. spärr)."

Samtidigt låter Smålandsbygdens Tidning (c) meddela att "sossarna nu blivit ordentligt skakade över borgerlighetens kanske tarvligaste insteg på arbetsplatserna, den s k Centerns "lilla gröna". Precis som om centern bättre skulle tillvarata arbetarklassens intressen. Ha, ha. Tillåt oss skratta åt borgarnas interna skäbbel om vem som "lyssnar till rörelsen" mest. En sak vet vi nämligen med bestämdhet: Socialdemokrati - klassförräderi. Det räcker.

Det finns olika sätt att berätta historia på; borgerlig historieskrivning, socialistisk, förljugen, travesterande, pedantisk, m.m.

DI RELIGIOSE tycks föredra den förljugna, kompletterad med en nästan sjuklig satir.

Masslakten (närmare 2 milj mördades) i Indonesien 1965, som enligt Hemmets Vän (frireligiös) i stället skulle varit "en väckelse", kommenterar man (efter det att evangelisten Mel Tari ljugit ihop något som liknades vid "en väckelse") så här:

"...vi skrattade och grät av glädje och hänförelse. Aldrig tidigare har jag lyssnat till sådana d r å p l i g a t i n g (red. spärr) från vår tid."

Fakta i målet: Den kommunistiska och socialistiska rörelsen på Indonesien hade vuxit sig så stark i proletariet att ett maktövertagande förespåddes vid ett kommande val. Fascistiskt orienterade grupper och organisationer, till vilka man tydligen får räkna di frireligiöse, slog då hänsynslöst och blodigt ner oppositionen. 2 milj beräknas ha mördats.

Den franska tidningen "Le Combat Syndicaliste" ägnar i sitt nummer av den 13/1 - 72 stor uppmärksamhet åt Sverige. Hela sju sidor av sammanlagt 16 behandlar allt ifrån vilda strejker, SAC:s roll och kriminalvård till hyreskamp och Bo Widerbergs film om Joe Hill. Det allmänna intrycket är positivt men man kan inte undgå att reagera när dom publicerar helt felaktig statistik. Så t.ex. uppges att SAP i valet till första kammaren 1968 fick 79% av rösterna. Vidare får folkpartiet 26%, centern 20% och dåvarande högerpartiet 25% av den generösa syndikalisttidningen. Vpk däremot tilldelas futtiga 1%. Men som sagt, helhetsintrycket är positivt, speciellt när man ser deras rubrik på första sidan: "De vilda strejkerna och a n a r k o -syndikalisterna i SAC". (Vår spärrning).

Presslägningsdagen utkom RÖDA ARBETET, organ för FÖRBUNDET KOMMUNIST, med årets andra nummer. På tidningens sista sida finns en intervju med WOLF BIERMAN, Östtysk kommunist, som redovisar synpunkter på den nystalinistiska vänstern. Intervjun gjorde av två RÖA-medarbetare i Östberlin förra året.

Bierman svarar på en fråga, angående vänstern i Västeuropa:

"-Ja, den "vänster" som liksom den borgerliga publik som ser mina dramer i väst - här får de ju inte uppföras - inte förstår en inomsocialistisk diskussion och förväxlar den antistalinistiska positionen med den antistalinistiska, den "vänstern" ger jag inte mycket för. Vad jag menar är de nyomvända feta borgarsönerna, dessa nystalinistiska alfabeter, som inte kan någonting om någonting och därför läser Stalins frågor och svar. De är det borgerliga samhällets övermogna fallfrukt som just tumlar från den anti autoritära fasen till den dogmatiska. Dessa kaputt hjältar med sin antiautoritära baksmälla sitter på välståndssamhällets lutande plan och klamrar sig krampaktigt fast vid den stalinistiska reaktionen för att inte åter halka ner i den borgerliga sump, som de bröt upp ur för tre år sedan.

Tyvärr hamnar de därvid i något ännu värre. Ty den som inför massorna i väst prisar de elakartade bölderna på de socialistiska samhällenas kroppar som helt nya revolutionära kroppsdelar bedriver det mest effektiva slags kommunistiska hets som jag kan tänka mig."

På en fråga, vad han anser om den nya tendensen bland vänstern i väst, att gå ut till fabrikena, svarar Bierman:

"- Den påminner mig väldigt mycket om trettiotalets anti-intellektualism, då de vänsterintellektuella som skämdes över sitt småborgerliga ursprung och över att de var intellektuella gick ut till fabrikena för att bedöva sina skamkänslor i lukten av arbetarklassens svett. De snöpte sig till andliga kastrater, de blev varken arbetare eller intellektuella."

Vi noterar med tillförsikt, att Förbundet Kommunist, med sitt organ Röda Arbetet, på allvar börjar göra upp med stalinismen. Det är en viktig positionsangivelse inför framtiden.

INSÄNT:

nytt perspektiv på psykiatri

Svein Haugsgjerds bok "Nytt perspektiv på psykiatri" (Stor-Prisma 1971) betraktas som en socialists syn på utvecklingen och framtidsutsikterna för psykiatri i allmänhet och psykoanalysen i synnerhet. Den utgör en bra och informativ sammanfattning av utvecklingen av de olika skolorna och var dessa står nu. Tyngdpunkten ligger hela tiden på psykoanalysen med alla dess förgreningar och som en röd tråd genom boken går försöken att påvisa likheten och släktskapet mellan psykoanalysen och marxismen. Den kanske viktigaste delen av boken är den inledande kritiken och uppgörelsen med den positivistiska subjekt-objektklyvningen. Haugsgjerd påvisar otillräckligheten i den objekt-centrerade S-R-psykologin (behaviorismen) som bara intresserar sig för individens yttre beteende och den subjektcentrerade humanistiska psykologin (psykiatri) som helt koncentrerar sig på individens inre upplevelse. Dessa positivistiska missfoster ersätts med ett synsätt av helt annan kaliber där "mellanmänskliga relationer" blir det bärande begreppet. Här ses individen BÅDE som objekt och subjekt, och psykiska sjukdomar ses som ett uttryck för störningar i de mänskliga relationerna. Varje individ är alltså under varje ögonblick av sitt liv både "åskådare" och "deltagare".

Haugsgjerd spelar på många strängar och det är svårt att kortfattat ge en rättvis översikt. I den historiska delen t ex, är avsnittet om den marxistiske psykoanalytikern WILHELM REICH av stort värde. Då främst beskrivningen av brytningen mellan Reich och SUKP (Komintern). Haugsgjerd säger här att Reich, när han kritiserar utvecklingen i Sovjet som återfall i auktoritärt tänkande beroende på brister i den revolutionära teorin, inte förstod att "se problemen i totalperspektiv att bygga socialism i ett land". Reich kritik av bolsjevikpartiets diktatur över arbetarklassen i Sovjet, avfärdar alltså Haugsgjerd med hänvisning till att Reich inte förstod nödvändigheten av en av Stalin-epokens kanske mest omarxistiska (det vill inte säga lite) "teorier" - "att bygga socialismen i ett land".

Avsnittet om samhället, som är en redogörelse för den marxistiska synen på samhället och de krafter som styr dess utveckling, innehåller tyvärr en suspekt beskrivning av klassernas uppkomst. Vad jag förstår menar Haugsgjerd, att förutsättningen för privategendomens (och därmed klassernas) uppkomst, är en omfattande handel som har orsakat en penningekonomi. Så enkelt är det naturligtvis inte. Klasssamhället har existerat både före och samtidigt som handel i större skala började bedrivas. Dessa klassamhällen utgjorde dessutom EN viktig förutsättning för handelns framväxt. Kortfattat och förenklat skulle jag vilja säga att orsakerna till klassernas uppkomst ytterst står att finna i produktivkrafternas utveckling. Ty förutsättningen för att klassamhälle finns så fort ett samhälle kan producera mer än vad som är absolut nödvändigt för reproduktionen av samhället med dess medlemmar, och att ett antal individer kan tillgodogöra sig detta överskott utan att göra någon produktiv motprestation.

En annan och mer genomgripande svaghet hos Haugsgjerd är hans så gott som fullständiga uppslutning bakom psykoanalysen. Denna teori, eller snarare samling av teorier, saknar på intet sätt varken felaktigheter eller svagheter. Dessutom vänder sig boken i första hand till medicine studerande, vilket tyvärr innebär att den kan vara lite svärbegriplig för alla som inte är välbevandrade i psykiatrins och psykologins fikonspråk.

Bertil Karlsson

INSÄNT OM EN VALORGANISERAD DEMONSTRATION I GÖTEBORG

(Material ang demonstrationen finns också på sidan 7 i detta nummer. -Red.)

I demonstrationen mot industrins miljökonferens deltog 60 - 70 militanter från FK, RMF, Grupp 8, Miljöaktivisterna, U-gruppen, Frihetlig Vänster och Anarko-Syndikalistiska Arbetsgruppen.

Eftersom det skulle göras en militant aktion, var förberedelserna hemliga, och endast medlemmar i dessa organisationer var informerade. Detta förklarar det låga deltagarantalet.

Aktionen var så planerad, att vi skulle sitta framför hotell Park Avenue och skandera i 30 minuter, eller tills polisen gick till attack för att upplösa demonstrationen. I så fall skulle polisen tvingas avslöja sina repressiva funktioner för det kapitalistiska systemets bevarande. Huvudmålet med aktionen var dock att fästa allmänhetens uppmärksamhet på konferensen och dess syften, samtidigt som vi skulle störa den.

Vi tågade med plakat och röda fanor till hotellet, satte oss framför ingången, och ropade våra paroller: Dom som skiten producerar - sitter här och konfererar, stoppa kapitalets resursutplundring, kapitalet profiterar - FN passiviserar, krossa imperialismen.

Efter 5-6 minuter kom polisen (fem man) och ställde sig villrådigt bland åskådarna, tills ett företagsamt befäl kom på den ljusa iden att gå in och överlägga med hotelldirektören.

Det befanns att denne ogillade aktionen, vilket polisbefälet meddelade demonstranterna. Meddelandet väckte anseilig munterhet bland deltagarna. Vidare hotade han "flytta" oss "med alla till buds stående medel".

I detta läge beordrade FK:s representant i ledningen omedelbart återtåg. RMF visade sin militans genom en kompromiss, att dra igenom parollerna ytterligare en gång innan reträtten anträdades.

Tyvärr försenades det av ledningen beslutade återtåget av att deltagarna spontant avslutade med Internationalen.

De enda som följde upp demonstrationen med flygbladsutdelning, var medlemmar ur Frihetlig Vänster och ASAG.

När aktionen "förbereddes" inlade FK och RMF veto mot svart-röda fanor - så långt sträcker sig inte den trotskistiska fraktionsfriheten. I ljuset av hur demonstrationen avlöpte, är vi dem mycket tacksamma.

M I L I T A N T E R

"ANDLIG VÄCKELSE...?"

"-Vårt land utsätts för en kommunistisk infiltration, som har tagit sådan fart att vi upplever det som en helig plikt att varna vårt folk."

Så inledde pingstpastorn Jack-Tommy Ardenfors ett möte i Rådhusparken i Jönköping den 10 maj. Mötet var, enligt arrangörerna, att se som inledningen till en massiv "andlig väckelse". "Det är", fortsatte Ardenfors, "på det sättet att medan många av oss lever ett lugnt och stilla liv, så är det många krafter igång, som i det här landet, med all iver, propagerar för en blodig revolution. Och dom som propagerar för det här, dom är betydligt fler än medelsvensson anar, och dom är oändligt mycket mer militanta än vad de flesta av oss har den minsta aning om."

Mötet i Rådhusparken, som var anordnat av pingstkyrkan i Jönköping, samlade omkring 2000 trogna och ett antal socialister ur olika schatteringar. På mötet talade också Stanley Sjöberg, numera riksbekant pastor från Cityförsamlingen i Stockholm, och Karl-Olof Moström, nyfrälst f.d. Clarteist.

Stanley Sjöberg har ju studsats omkring i massmedia de senaste veckorna, men vad han sade på mötet här i Jönköping, har knappast framgått. Vi bandade mötet i Rådhusparken och publicerar här renskriften av bandupptagningen. Pga att Stanley Sjöberg skrek och hetsade i bästa hitlerstil, och pga att mötet var ett friluftsmöte, och diverse urbana billjud störde bandupptagningen, har ett fåtal ord fallit bort. I övrigt är avskriften ordagrann..

Vi anser att Stanley Sjöberg både argumenterar och argumenterar emot sig själv samtidigt. Därför har vi inte funnit det nödvändigt att komma med egna bemötanden i sak.

Stanley Sjöberg, Jönköping den 10/5-72:

"-Allt för länge så har vi slagits inför det som nu sker i vårt land. Det har gått oss förbi, och det är typiskt för marxist-leninisternas revolutionära arbete. Jag återkommer till det ---. Revolutionen likt en mullvad, som utgrävar sitt förrådskä, falska arbete under en längre period, men plötsligt dyker upp och slår till. Vi har alltid vetat att marxist-leninismen är att se som ett dödligt hot mot alla olikstänkande. (1) Mot demokratin i allmänhet och mot kristendom i synnerhet. Men sen är det klart att vi har fått för oss att vi lever i en ny tid, med en ny demokratisk anda, och att den röda armen kan stoppa och bli lite mera normal. Det är klart, vi har hört talas om vad som händer i diktaturländerna --- där man fortfarande sätter in de kristna i fängelserna, och utsätter dom för den grymmaste tortyr. Vi hör från Sovjetunionen, vi vet att i Kina så kräver denna fruktansvärda förföljelse gentemot den kristna kyrkan, vi vet --- (2) --- hur nobelpristagaren Alexander Solsjenetsyn trädde fram, och manade till kamp mot den gudlösa stat som han lever i. Marxist-leninismen har alltid varit blodtörstig. Jag läste ett tal av Lenin, som han höll i Moskva 1949. Han sa så här, och Lenin, tillsammans med andra, och Maotsetung, de är som guddomspersonligheter för KFML:are, FNL:are, VPK:are och andra socialister.

Så här sa Lenin: "Endast skurkar och idioter kan inbilla sig att proleteriatet måste skaffa sig majoritet genom val. Sedan proleteriatet har skaffat sig tillräckligt starka politiska och militära stödtrupper, måste de störta borgarna och beröva statsmakten, så att den kan utnyttja denna för sina egna klassintressen." Det är leninismen. Dom tror icke på demokratin. Maotsetung, han sa i ett dokument som heter Ny Demokrati hör och häpna, Ny Demokrati. Så här sa han: "alla som tar sig för att motsätta sig kommunismen, kan vänta sig att bli mörbultade och slitna i stycken av folket. Om ni inte på förhand har beslutat er för att bli mörbultade och slitna i stycken av folket, så ska ni inte motsätta er kommunismen."

Nu vågar vi ändå ta upp kampen. Vi vet att vårt blod riskeras, därför att dom krafter som är i rörelse i Sverige idag, dom är så besinningslöst hatiska. Nu har C.H. Hermansson kastat masken, han har sett ganska välpolerad ut en längre tid, med sin kapitalist till hustru. Men nu har han tappat masken, och säger: Vi kan tänka oss en blodig revolution.

KFML, Clarte, Anarkisterna, dom betraktar sig, egentligen så skäller man mycket på varann, men när man pratar med dom så säger dom: De är olika grupperingar, som arbetar genom olika metoder, men de har ett gemensamt mål. Att dom ser splittrade ut inför svenskarnas ögon, det är bara för att skapa en rökridå, för att vi inte ska tro att det är så farligt, vad som händer nu. Vi vet, pga vad vi tagit del av, genom militära sagesmän, genom andra myndigheter, som vi inte kan namnge, därför att dom inte vågar.

---Det finns redan namnlistor iordningsställda. Man har kartor utav Sveriges städer, utprickade adresser, en plan att över en natt helt lamslå Sverige genom att bryta sig in i lägenheter och skjuta dom som kan tänkas vara revolutionens fiender. Längre så har vi sett, att hat riktar mot direktörer och tjänstemän, tjänstvilliga människor i samhällsställning som poliser och militärer. På senaste tiden har man skärpt tonen och riktat kanonen mot de kristna. Kyrkan är borgerlighetens stöttepelare och därför har man i ett av de senaste numren av en gatutidning tagit upp kampen, dom utropar: bekämpa religionen. Och där är det också Lewi Pethrus som står i skottgluggen, jag återkommer till det. I kväll senare.

KFML(r) och även Kulturfront som låtsas vara opolitisk, men som är ett organ för dessa blodtörstiga vilddjur i vårt samhälle. Dom skriver t.ex. om en journalist, som jag känner själv, som någon gång vågat göra ett reportage, där han sårat KFML:are. Dom har tagit in hans bild i Kulturfront i två följande nummer och skriver så här:

"Knarkare och alkoholister, dom behöver hjälp, mördare och tjuvar dom behöver samhällets stöd, men såna här, dom är icke människovärdiga."

(3) KFML(r) dom sätter ut fotografierna, uppmanar sitt folk att söka upp dessa kommunismens fiender, och så kommer den här texten, i mörkret, när dom vet att inget vittne ser på, och det här är fakta, därför att man kan gå in i deras dokument, vilket jag har gjort och, läs efter deras senaste kongress i Göteborg, så arbetar dom planenligt på att infiltrera sig i Sveriges rikets arme, att infiltrera sig i polisväsendet, och i vaktbolagen, så att när man ska försöka att ta fast dom vid en sån här blodig kupp, ja, då är allt klart. Det kusligaste, det är, tycker jag, att Sverige har låtit sig luras utav den skenpropaganda som FNL:are, KFML:are, Clarteister och VPK:are och andra socialister har bedrivit i vårt land i Vietnamfrågan. Dom har låtsats att dom har gått ut för att vilja fred i Vietnam. Och så har man skapat en oerhörd våg av popularitet, genom att gå till angrepp mot USA.

Nu skulle jag vilja säga så här: Jag har vid upprepade tillfällen uttryckt min djupa förtvivlan och mitt absoluta, min avsky inför USA:s engagemang i Vietnam. Vi stöder icke ett ögonblick kriget i Vietnam. Men, vi anser att det är en falskhet, en förljugenhet, att bara klanka på den ena parten i denna strid. (applåd.....)

Jag läste ett dokument idag, hur FNL:arna arkebuserar sydvietnameserna genom att binda fast dom vid en påle, sätta en korg över huvudet och binda

fast vid halsen, och inne i den korgen, så har man en del rättor, rättor som får äta köttet från den stackars soldaten, som lider en sakta, vansinnig död, tills dess att hans ansikte bara har huvudstam-

Pingstpastorn Jack-Tommy Ardenfors

men kvar. Det, det skulle aldrig FNL:arna i Sverige säga att det också är brutalt. Eller att dom är, som skövlades av amerikanska soldater, och dom måste placeras i skamvrån för det med all rätt, men bara för några veckor sedan, när Song My hade återupprättats, så kom FNL med sin armé, jagade folket, kvinnor och barn, ut i urskogen som djur. Brände, förstörde, allt. Det säger inte FNL ett dugg om. Där är man tyst. Man protesterar inte mot de blodiga dåd, som Nordvietnam gör. Det visar att dom inte är ute för fred. Och, sen i all synnerhet när dom talar om att dom vill ha en blodig revolution i Sverige. Dom vill ha ett nytt Vietnam i Sverige. Nu måste vi skapa en folkopinion i Sverige som avslöjar hotet. (applåd.....). Jag vill uppmana, att i skolor, i alla kretsar och sammanhang, på fabriker, överallt där vi finns till, så måste vi börja agitera med samma målmedvetenhet, som dom har gjort. Dom har i endoktrinerat slut nu, nu måste vi vända på steken och gå till en motoffensiv. Vi håller på och planerar en gatutidning, som skall heta Flanman, och gå till attack mot Gnistän och Proletären, och den kommer ut med sitt första nummer i början av juni och blir sedan månatlig. Den ska gå ut i 100 000-tals exemplar. (applåd.....)

Och den ska delas ut vid skolorna, i fabriker, vid tunnelbaneuppgångarna i Stockholm och den ska spridas överallt. Vad är då vapnet när vi gått till motangrepp här? Kom ihåg, vi är inte ute i politiska syften, detta vi vill är en andlig väckelse. Förvandlade människor skapar ett förvandlat samhälle. Om någon är i Kristus, då är han en ny skapelse. Jag skulle vilja säga det. Vad vi vill är en väckelse över Sverige, och vi är helt övertygade om att vi kommer att förvandla vårt samhälle, där människorna blir fyllda med kärlek istället för hat, istället för att göra upp dödelistor börja planera för att hjälpa utslagna människor."

Efter detta hetstal, "vittnade" en nyfrälst f.d. Clarteist, Karl-Olof Moström, om sin blodtörstiga tid i Clarte-Umeå, var på di religiöse samlade sig i ett fackeltåg och avtågade till pingstkyrkan. Vilket också vi gjorde. Tyvärr kunde vi inte band i kyrkan, men hann ändå med att anteckna en del. Hetsen mot socialismen intensifierades ytterligare i kyrkan, och vilken socialist som helst skulle ha insett att Stanley Sjöberg är en vanlig fascist.

Mötet i kyrkan inleddes med att Jönköpingspastorn Jack-Tommy Ardenfors väddade om kollektbidrag till skriften "Marxist-Leninismens kamp mot kristen tro". Stanley Sjöberg erkände senare att han fått kontantbidrag till utgivningen av skrifterna, "Jag visste vem jag skulle ringa, på tre minuter var det ordnat".

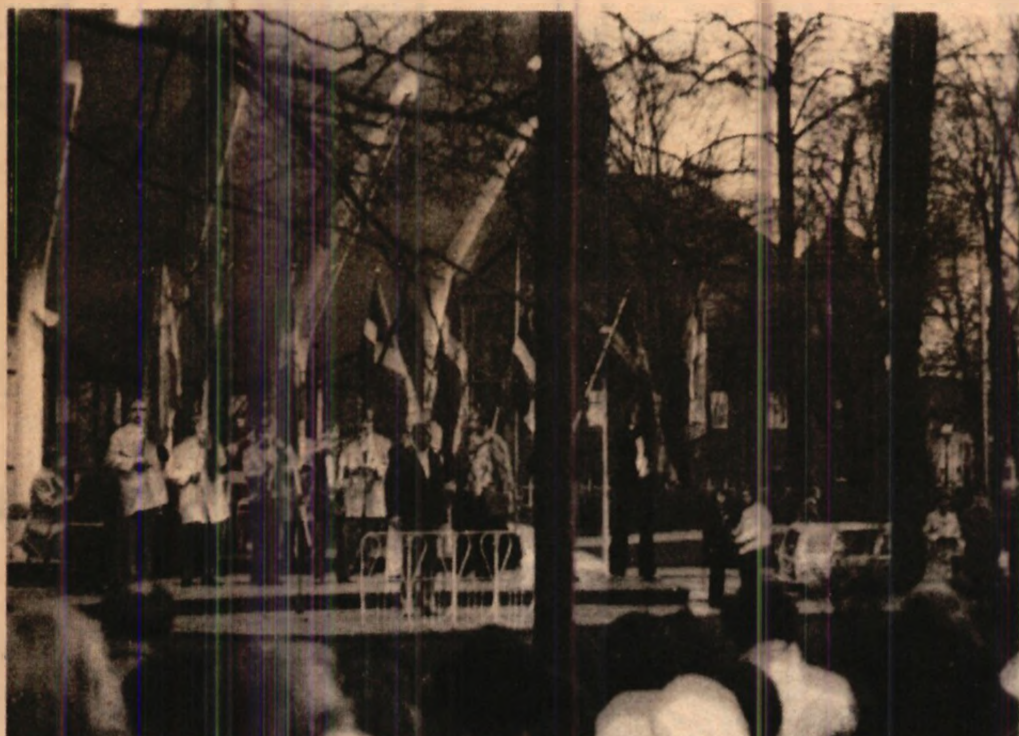

Karl-Olof Moström, f d clarteist, numera frälst och engagerad anti-socialist i Stanley Sjöbergs kylvatten.

"-Dessa människor", menade nyfrälste Moström, "är svaga redskap för en andlig makt och auktoritet, som vi inte får leka med." Syftande alltså på vänstergrupperna, slog han också fast att "de använder sig av lögnen målmedvetet använd som ett redskap i revolutionens tjänst". Vad man skulle göra, menade Moström, var att "dö i sitt eget liv, och låta Jesus leva det". Fast förvissad om att vänstergrupperna kommer att slås ned, avslutade Moström sitt "vittnesbörd" med att konstatera: "Guds vilja skall ske med nationen". Från Stockholm hade Pingstkyrkan denna kväll importerat pastor Stanley Sjöberg. Var inte rädda, menade Sjöberg inledningsvis, för "vi kommer i slutspurt".

Vidare, en samling sammanhängande citat av Stanley Sjöberg, som får tala för sig själva. Stanley ger kommunisterna skulden för det mesta här i landet. Han konstaterar att "socialisterna är den stora hotande faran i vårt land just nu". Det beror inte bara på att socialister är så "blodtörstiga" utan också på att den kommunistiska konspirationen för att göra en blodig revolution är så omfattande. Enligt Sjöberg ingår exempelvis Olof Lagercrantz, Ingemar Hedenius och Per Garthou i konspirationen, de "arbetar medvetet på en blodig revolution".

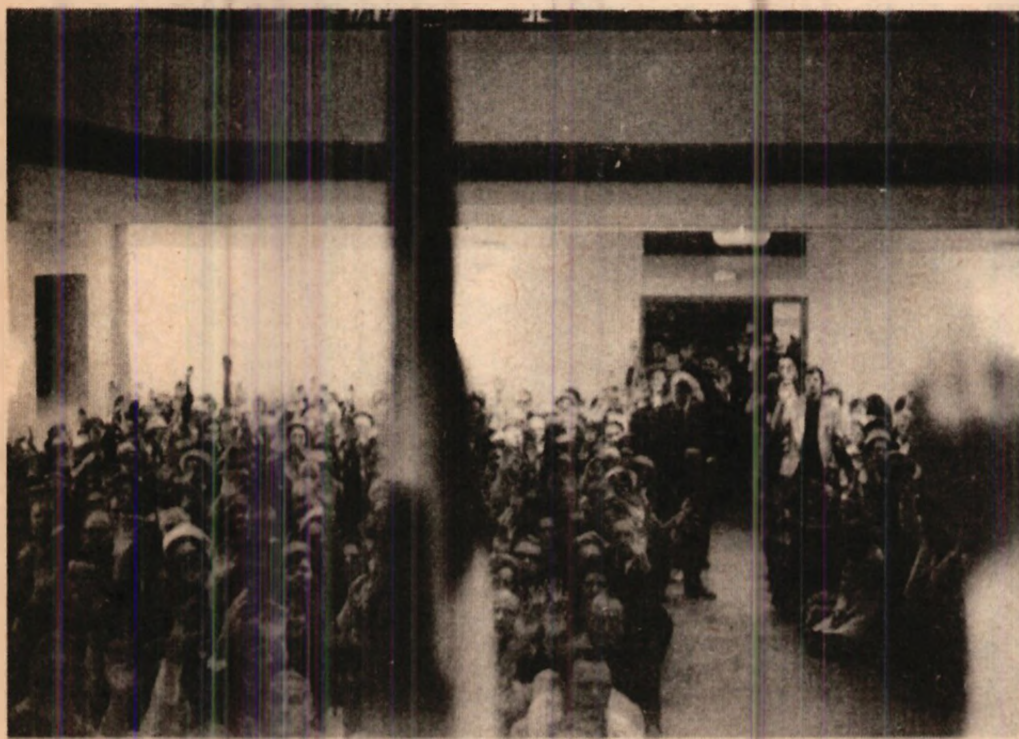
"I Sverige finns en kvarts miljon homosexuella," "i Sverige finns 400.000 alkoholister, 100.000-tals lustar sig i sexuell njutning utan bekymmer, i Sodoms sista natt". Detta plus pornografi, veckotidningar, litteratur osv. osv, ingår, enligt Sjö-

berg i "kommunismens strategi för att bryta sönder vårt folk".

Vidare framgick av vad som sades att en gatutidning ska ges ut, FLAMMAN, med en första upplaga på 100.000 ex och med en garanterad månadsupplaga på 10.000. Tidningen ska börja delas ut i juni, enligt samma metoder som andra "gatutidningar".

Till sist: två oroväckande citat av Stanley Sjöberg. Han ville ha en ungdomskonferens där man skulle diskutera "om hur vi ska kunna besätta viktiga poster i vårt samhälle". Stanley Sjöberg utvecklade också vad han menade med "andlig väckelse", han sa att "en sådan väckelse som har skett i Indonesien, måste ske i Sverige". Vad som skedde i Indonesien, var att cirka 2 miljoner kommunister mördades, och man kallade det senare för "väckelse". (se "vi noterar" sid.3)

NOT (1): Stanley Sjöberg menar att "vi har alltid vetat att marxist-leninismen är att se som ett dödligt hot mot alla oliktankande."

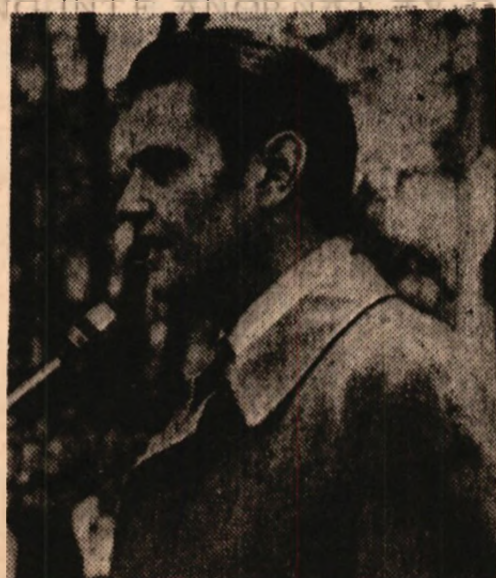
Han använder begreppet marxist-leninist "lite" sävande. Av resonemanget framgår dock att han med denna benämning menar alla socialister, från vänstersossar till Manifestgruppen i Stockholm (apellianer). Således riktar Stanley Sjöberg sin galla mot hela den revolutionära rörelsen och stora delar av den reformistiska socialismens företrädare. Till påståendet att socialismen är ett dödligt hot mot alla oliktankande: visst är socialismen ett dödligt hot - men bara för kapitalismen och dess mest rabiata försvarare. Rosa Luxemburg 1918: "- Frihet endast för regeringens anhängare, endast för medlemmarna i ett enda parti - är ingen frihet, och det är likgiltigt om detta enda parti har ett otal medlemmar. Friheten måste alltid vara frihet för dem med andra åsikter. Detta baserar sig inte på någon fanatisk ide om "rättvisa" utan på att den politiska frihetens lärerika, helande och renande element beror av denna princip, och förlorar sin verkan, om "friheten" blir ett privilegium."

NOT (2,3)

Det kan synas som att vår bandspelare var väldigt dålig. Men faktum är att Stanley Sjöberg var mycket förvirrad. Många ledande meningar i talet är inte avslutade, och saknar alltså reell betydelse. Vi vill dock framhåva att sättet varpå han framförde texten, inte lämnade något tvivel om vad han menade. På det sättet underförstod Stanley Sjöberg en mängd saker, men har alltså i realiteten inte sagt dem.

- Anders Åborg Ulf Broberg -

PASTOR STANLEY SJÖBERG
PÅ HÖGEREXTREMISTISKT MÖTE
DENNA GÅNG INTE ANÖRNAT AV PINGSTKYRKAN

Stanley Sjöberg, Stockholm

Några av våra läsare har kanske undrat om det ändå inte är att ta i, när man jämför Pastor Sjöbergs väckelsepredikan med fascismen. Att det INTE är det visas av vissa upplysningar som Arbetarmakts Stockholmsredaktion har kommit över. Pastor Sjöberg accepterade att ställa upp på ett möte, den 30/5 i Stockholm, arrangerat av "Sveriges Nationella Förbund" - "SNF", som till stor del består av gamla nazister plus en del överklass-slynglar. I ett internt meddelande säga bla. "Kvällens huvudperson är den rykande aktuella och välkände pingstpastorn Stanley Sjöberg. SNF:s Stockholmsavdelning inbjöd dock Pastor Sjöberg REDAN INNAN HAN I STORA DRAG RELATERADE DEBATT TOG SIN BÖRJAN. (A.M:s kurs.). Pingstpastorn höll den 1:a maj ett lysande möte på Hötorget i Stockholm, där vänsterorienterade grupper och åsikter angreps på ett mycket förtjänstfullt sätt. Cirka 2.000 åhörare applåderade entusiastiskt. Eftersom det förmodligen är få av oss som hade tillfälle att höra Pastor Sjöberg vid nyss nämnda möte, tror styrelsen att det kan vara av både värde och intresse för våra medlemmar att få tillfälle att höra honom den 30:e maj."

Att detta möte kom till, visar med all önskvärd tydlighet, det klara samband som existerar mellan de olika kyrkornas religiösa tvångstrojor och den öppna reaktionens försök att pressa på arbetarklassen den mer fysiskt påtagliga "tvångstroja", som fascismen utgör. Ett annat exempel på detta samband är att namnet på KDS (Kristen Demokratisk Samling):s förslag "Samhällsgemenskap" går igen i två punkter av SNF:s "20 punkter": "Sveriges intressen skall stå över partiernas och klassernas - för SAMHÄLLESGEMENSKAP". Samhällsgemenskap + klassamarbete = korporativism. Korporativism + nationalism = fascism. Arbetarklassen kan aldrig ha något gemensamt med sina förtryckare, borgarna och kapitalisterna.

Det är bara en fråga om tid, innan den svenska borgarklassen går över från att stödja Sjöberg och hans gelikars försök att inplantera kommunistkräck hos främst mellanskikten, till att stödja dom något smartare herrar. Som idag gömmer sig bakom tidningar som "Fria Ord" och "Vägen Framåt" d.v.s. de rena brunsbjortorna.

KAMP MOT FASCISMEN I ALLA DESS FORMER - AVEN DEN RELIGIOSA

I den slutliga uppgörelsen med religionen kommer vederbörlig hänsyn tas till dess funktion som hämsko på den sexuella frigörelsen, en av de nödvändiga förutsättningarna för proletariatets allmänna frigörelse. Kampen mot religionen är sannernligen nödvändigare än någonsin.

"Om Gud hade levat, hade det varit nödvändigt att undertrycka honom." (skrivit på väggarna i Paris i maj 1968)

BEKÄMPA RELIGIONEN

Socialisterna har alltid behandlat religionen efter vad den är: ett medel i de häskande klassernas tjänst för att i folket ympa in auktoritetstro och fördragsamhet med det bestående. Men inom den socialistiska rörelsen är det obestridigt anarkisterna som stått i spetsen för den anti-religiösa kampen. Låt oss titta på ett intressant historiskt dokument, som uttrycker den tidiga svenska anarkist-rörelsens (ungsocialismen) principiella inställning till religionen, nämligen resolution nummer 3 i stadgarna av år 1908:

"Då den kristna religionen, likaväl som de övriga, representerar en föråldrad världsskådning, som står i strid med mänsklighetens praktiska intressen, då religionen städse varit en oförsonlig fiende till allt framåtskridande och i konsekvens därmed är en av de häftigaste motståndarna till arbetarklassens andliga och materiella frigörelse, då religionens vidskepliga läror ha till syfte att genom ett systematiskt uppmammande av auktoritetstron försöka tanken och kväva alla upproriska känslor mot den bestående samhällsordningen, med dess förtryck och utsugning av de arbetande klasserna, och då religionen sålunda är en av de starkaste hörnpelarna för det nuvarande, på motsatsen mellan herre och underordnad, kapitalist och lönarbetare baserade samhället, uppmannar kongressen förbundets medlemmar att driva en intensiv anti-religiös propaganda. Och uttalar kongressen den uppmaningen till alla dem, som insett, att den religiösa hurnbügen är en fara, att undandraga sig dess inflytande. Särskilt gäller det att avstå från allt prästerligt och statskrvligt inflytande och valde."

Jesusrörelsen

Ungsocialisternas klarsynhet imponerar, resolutionens aktualitet har ännu idag, 64 år senare, inte förändrats. Tvärtom, religionen som reaktionär maktfaktor har funnit sig nya uttryck, nu senast i den från USA importerade "Jesusrörelsen". Med en grumlig ideologisk botten av Bibeln, knarkfilosofi, österländsk mysticism och en kraftigt uppoppad Jesus som galjonsfigur byter de nyfrälsta i "Jesufolket" gladeligt opium. De blir "hoga på Jesus" istället för på knark, som en rejält drogad representant för den nya

"väckelsen" så träffande uttryckte sig Det internationella kapitalet blir naturligtvis stormförtjust, antligen börjar de unga syssla med något ofarligt! De sitter hemma och ber för Nixon och Vietnam istället för att vara ute och demonstrera och djävlats med ordningsmakten! Dessutom kan man ju tjäna pengar på Jesus' nyvunna popularitet. Den manipulativa karusellen dras igång och varuskådespelets rollista berikas med ytterligare en stand-in: "Jesus Christ Superbluff", grammofoonindustrins senaste tillskott.

Sexualfientlig

Socialister i allmänhet och stalinister i synnerhet brukar avsluta sin analys av religionen här. Det är dock nödvändigt att sätta in religionen i ett större sammanhang. För den fristående socialismen är det av yttersta vikt att känna till hur religionen fungerar som en reaktionär, sexualförnekande faktor. De religiösa har alltid bekämpat sexualiteten och värvat om familjen, "samhällets urcell". Detta är ingalunda en tillfällighet, det visar bara hur klart religionen verkar som ett medel att bibehålla den auktoritära strukturen i samhället. Ty det är i den borgerliga och sexualförnekande familjen som individens underdåniga mentalitet grundläggs. Det är här som barnets naturliga sexualitet förtrycks, vilket leder till att barnet blir förskrämt, blygt, lydigt, hämmat, "fogligt" och "gott", i dessa ords auktoritära betydelse.

Den sexualförnekande processen har en starkt hämmande effekt på människans upproriska krafter, eftersom varje vital livsimpuls trygs av den djupaste skräck, och eftersom sex är ett förbjudet område, så begränsas människans tankar och kritiska förmåga. Familjen är staten i miniatyr, den förövning som krävs för att barnet senare i livet skall passa in i det auktoritära samhället. Det är av denna anledning de religiösa så ivrigt bekämpar en frigörelse av sexualiteten, de vet att en sådan skulle rika sig mot det hierarkiskt uppbyggda samhället och därmed mot ett sådant samhälles religion. Religionen är ett farligt komplement till den alltså närvarande borgerliga sexualfientligheten.

Operation Sverige

Man behöver bara påminna om den pågående reaktionära offensiven mot sexualupplysningen. Med Pingströrelsen i spetsen går de religiösa till storm mot den knappast befintliga sexualundervisningen i skolorna. "Operation Sverige" (Guds egen gerillaarmé, ledd av fanatikern Sune Lyxell) går så långt att man vill skapa "fria" kristna skolor, hermetiskt tillslutna för all form av sexualupplysning. Ett sorgligt exempel har redan uppstått i Örkellunga. Vid ett protestmöte i Jönköping mot den "tilltagande" sexualundervisningen i skolorna yttrade en religiös följande: "Det skulle vara bättre om min dotter kom hem gravid efter sitt första samlag än att hon använde preventivmedel och låg med varenda pojke hon blev kär i. Då skulle hon i alla fall få ta ansvaret för sina handlingar!" Mantar sig för pannan och förundrar sig storligen över att det religiösa hyckleriet kan ta sig sådana groteska uttryck. Förutom ovannämnda "militanta" linje finns det en mer defensiv kristen inställning med det lögnaktiga motått "samlagsamhet är ju i alla fall inte skadligt" som en gloria runt hjärnan.

FN-KONFERENSEN - EN KAPITA-

Den 5:e till 16:e juni samlas i Stockholm, representanter för FN-staterna till det gigantiska PR-jippo, som går under namnet "FN-konferensen om den mänskliga miljön". Det blir den största konferens som någonsin hållits i Sverige, tusentals konferensdeltagare och besökare väntas, däribland flera regeringsrepresentanter från olika stater. Vid sidan av FN-konferensen anordnas av Svenska FN-förbundet och Sveriges Ungdomsorganisationers Landsråd (SUL), en mindre konferens, kallad "Miljöforum" (Enviroment Forum). Den skapades 1971 som ett svar på de kritiska aktiviteter som planerades runt om i världen, och har som uppgift att kanalisera den radikala miljöopinionen så att inte beslutsfattarna störs.

Samtidigt med FN-konferensen har en mängd grupper av skilda slag arrangerat "Folkets Forum". Där skall en del av de problem som inte tas upp av FN-konferensen behandlas - exempelvis arbetsmiljön och urbaniseringen.

FN-konferensen fyller inte någon som helst funktion vad beträffar en eventuell lösning av miljöproblem. Det som väntas uppnås är 1) utbildningsprogram, 2) förbud mot dumpning av vissa miljögifter till havs (dessa utgör cirka 10 % av alla utsläpp), 3) mätning av gifter i naturen, 4) tre konventioner i naturvård: a) bevarande av myrar och mossar, b) främjande av naturparker, c) avsättande av öar som inte får exploateras, 5) genbank, dvs bevarande av lokala djursorter och växtarter som kan användas vid korsningar, 6) eventuellt några insatser mot jorderosion. De mest brännande miljöproblemen tas inte upp, pga. sin "känsliga" karaktär. De problem som tas upp är sådana som kan behandlas utan att motsättningarna mellan de olika staterna skärps.

Det kommer inte heller att tas upp några problem som ifrågasätter det kapitalistiska systemet. Därför kan inte heller tredje världens problem behandlas. FN uppträder överallt i världen till kapitalismens försvar och som täckmantel för den raa imperialistiska utsugning som pågår i tredje värld.

JFP/ARBETARMAKT NR 6/72 sid 6

den. Koreakrisen och Kongokrisen kan tas som exempel på det politiska stöd som FN gav åt imperialiststaterna i deras kamp mot befrielseörelserna i dessa länder. I Korea gällde det att hejda den "kommunistiska expansionen" i Sydostasien. Detta blev inledningen till USA:s aktiva engagemang i Indokina. I Kongo gällde det att förhindra att mineraltillgångarna nationaliserades så att därigenom, de multinationella företagen förlorade kontrollen över dem. Det är bla. den FN närliggande Världsbanken, som är imperialiststaternas och de multinationella företagens redskap för förtrycket av tredje världen. Dess uppgift är att befästa underutvecklingen och imperialiststaternas kontroll över U-ländernas ekonomi.

Vi har alltså ingenting att vänta av FN-konferensen. Den är enbart till för att avleda den stora opinionen världen över som är kritisk mot sina respektive länders handläggning av miljöfrågorna. Dess funktion är att ge illusioner om att miljöproblemen kan lösas inom det kapitalistiska systemets ramar och att "något görs". Vad som görs, belyses bäst av en uppräkningslista av några områden som INTE tas upp av konferensen - ekologi, den ekonomiska tillväxten, produktionsmetoderna, arbetsmiljön, mentalmiljön, urbaniseringen, resursutplundringen, överbefolkningen, den kemiska krigsföringen i Indokina och Södra Afrika.

För att överhuvudtaget kunna angripa miljöproblematiken, måste man göra det med utgångspunkt från de ekologiska sambanden. Ekologi är läran om organismernas samspel. I vidare bemärkelse kan det betecknas som som människans inverkan på och samspel med den miljö hon lever i. Det ekologiska begreppet kan inte begränsas till en isolerad del av världen, exempelvis till en nationell sektor, utan är globalt. Man måste alltså se människans framtid ur ett globalt perspektiv, vilket ger miljöproblematiken en helt annan innebörd, än begreppen "örörd natur" och "stoppa nedskräpningen i naturen". Miljöproblemen omfattar framförallt resursutplundringen, befolkningsutvecklingen och livsmedelsförsörjningen, samt spridandet av kemiska ämnen, som hotar att rubba den ekologiska balansen.

Världen står inför en omedelbar kris, som gradvis kommer att skärpas under de närmsta decennierna, om det nuvarande resursuttaget tillåts fortgå. Det gäller främst fossila bränslen, så som stenkol, olja och naturgas men även vissa mineraler, som är av största vikt för den moderna tekniken, hotar att ta slut. Det finns ingen ersättning för dessa energiresurser i dagens läge. Väteenergin har inte utvecklats för praktiskt bruk, ej heller sådana energiformer som solenergi o. dyl. Formerna för recirkulationen, dvs. hur avfall skall kunna återanvändas, har heller inte utretts. Det är ett problem som måste lösas eftersom energiresurserna inte förnyats i takt med uttaget.

Detta är problem av mer teknisk natur som möjligtvis kan lösas under kapitalismen. Det kapitalistiska systemet har dock begränsningar när det gäller att praktiskt genomföra de tekniska lösningarna. För detta krävs nämligen global planering och internationellt samarbete av sådan natur att det inte inryms i det kapitalistiska produktionssättet.

Ju mer världen folk engagerar sig i kampen för en bättre miljö ju tydligare avtecknar sig statsapparatusens kris.

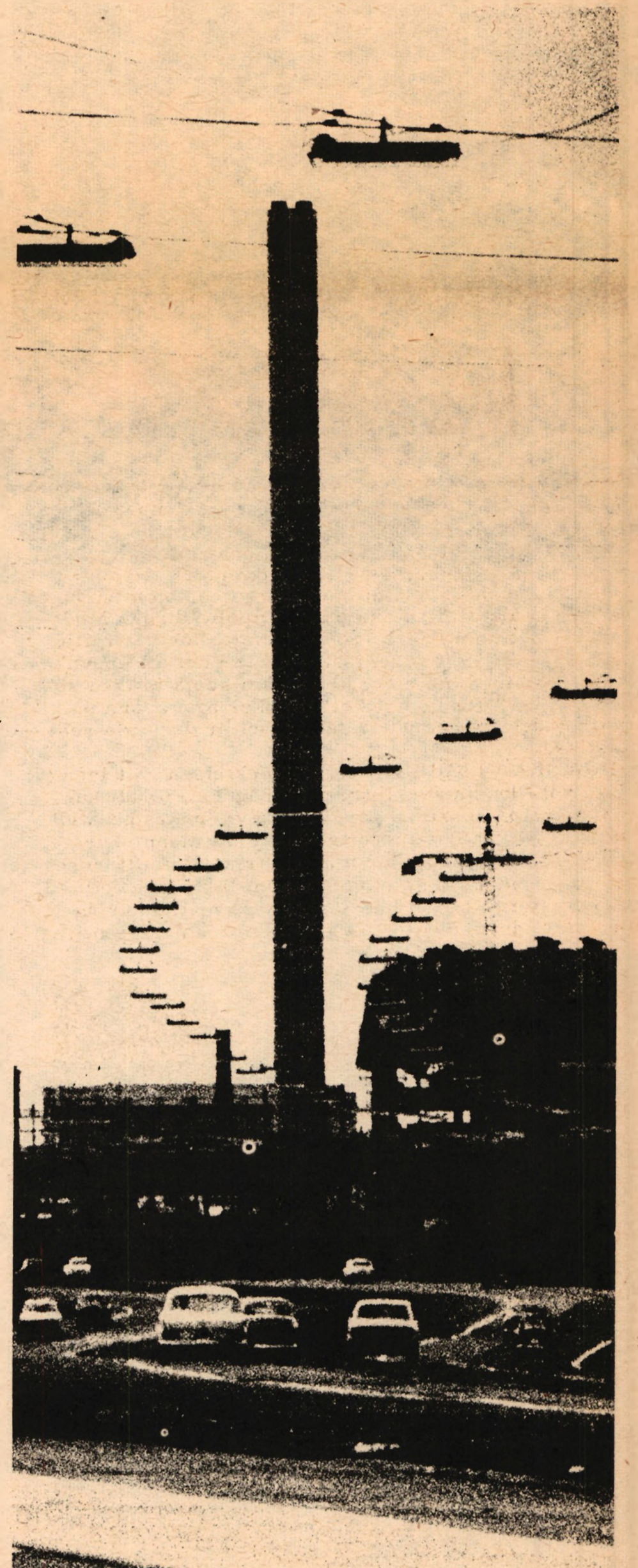
Tiden efter industrikapitalismens hittills värsta kris (Wall Street-kraschen 1929) har kännetecknats av statens aktiva ingripande på det ekonomiska området för att de ständigt återkommande kriserna ska lindras i mesta möjliga mån. Instrument för detta har främst varit konjunkturpolitiken och arbetsmarknadspolitik. Till detta har kopplats en reformverksamhet vars effekt har blivit att arbetarklassen och till den närliggande skikt har passiviserats i kampen mot utsugningen. Denna passivitet har varit en förutsättning för den kapitalistiska utvecklingen under efterkrigstiden. Man har velat bevara "lugnet på arbetsmarknaden" så att den kapitalistiska utsugningen av industriarbetarklassen och framförallt av tredje världen ska kunna fortgå ostört.

Det är tydligt att man nu kan se inledningen till en ny fas som accentuerats av befrielsekampen i tredje världen, strejkrörelserna i USA och Europa och nu kampen för en bättre miljö. Taket för reformverksamheten har nåtts i och med att skatteuttaget är maximalt och det trängda läget på exportmarknaden har medfört att den ekonomiska tillväxttakten stagnerat. Möjligheten att genom skatterna betala företagets rening av utsläpp, åtgärder för en bättre arbetsmiljö etc. har alltså kraftigt beskurits. Det är vidare orealistiskt att tro att industrin skulle kunna ställas ekonomiskt ansvarig för miljöförstörelsen. Under den djupgående internationella ekonomiska kris som för närvarande råder finns det inget ekonomiskt utrymme för sådana åtgärder. Staten kan inte heller tvinga industrin att betala miljöförstörelsen eftersom företagen då lägger ned sin verksamhet eller flyttar den utomlands till sådana länder där den kapitalistiska exploateringen av arbetarklassen är av sådan art att arbetarklassen inte kan föra en framgångsrik kamp mot kapitalismen och dess verkningar. Detta är statsapparatusens dilemma. Samtidigt som opinionen för en bättre miljö växer, så minskar möjligheterna att lugna den. Statsappara-

tens nära samarbete med näringslivet kanske kan medföra vissa temporära lösningar av särskilt svåra och speciellt påtalade miljöproblem, men samtidigt innebär detta att kraftåtgärder mot industrin är utesluttade. Ett exempel i Sverige på denna "samarbetsvilja" är miljöskyddslagen, som uppvisar en mycket undfallande attityd gentemot näringslivet.

Miljökrisen kan aldrig slutgiltigt lösas i det kapitalistiska systemet. Det är en följd av produktivkrafternas oerhörda utveckling och disharmonin mellan produktivkrafternas karaktär och de rådande produktionsförhållandena. På grund av det kapitalistiska produktionssättets brist på samordnande planering kan den industriella utvecklingen inte kontrolleras och regleras. Detta är dock nödvändigt för att överhuvudtaget kunna komma till rätta med miljöproblemen. Man måste också anlägga andra aspekter på produktionen än den rena profitjakten, vilken är drivkraften, under kapitalismen. Arbetet måste ges en mening och bli en integrerad del av människans liv. Arbetarens insats i produktionen är under kapitalismen ett nödvunnet ont som är nödvändigt för att överleva, detta på grund av karaktären hos det kapitalistiska produktionssättet - producenternas avskiljande från produktionsmedlen, det privata ägandet, utsugningen av arbetarklassen.

Den grundläggande förutsättningen för att lösa miljökrisen är det socialistiska samhället och den socialistiska ekonomiska planeringen. Global planering är en nödvändighet för att problemen med recirkulationen skall kunna lösas, resursuttagen regleras etc. Socialistisk planering är en nödvändighet för att alla aspekter på produktionen skall kunna övervägas.

LISTISK AVLEDNINGSMANÖVER

Den 29 till 30 maj anordnade Sveriges Industriförbund och Internationella Handelskammaren en konferens i Göteborg, för att behandla dagens och morgondagens stora miljöproblem, sedd ur industrins synvinkel.

Syftet var att utarbeta gemensamma ståndpunkter i de frågor som FN:s miljökonferens senare skulle diskutera. Avsikten med denna "industrins egen miljökonferens" var att "demonstrera industrins aktiva deltagande i dagens och framtidens ansträngningar att lösa miljöproblemen genom internationellt samarbete".

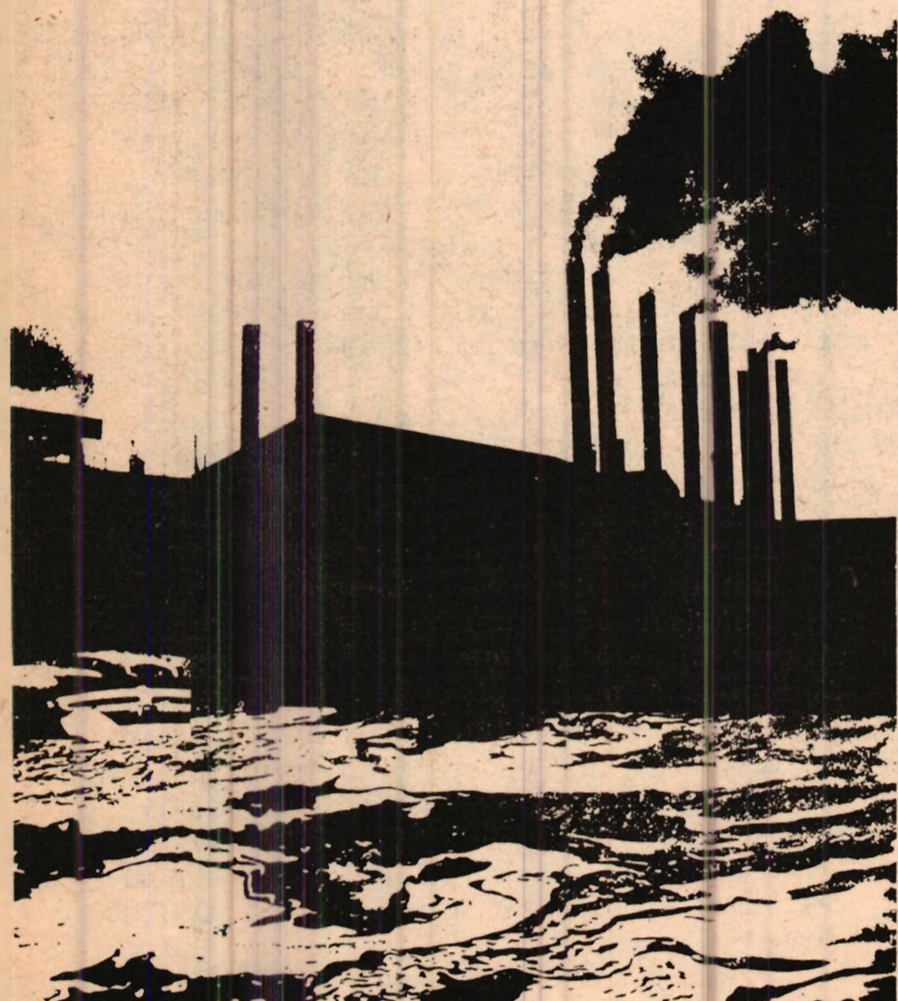
MILJÖ

KRIS!

Overallt kan vi idag läsa om vilka fruktansvärda konsekvenser miljöförstöringen får över hela världen. Dessa upplysningar är bra och nödvändiga. Parallellt förekommer förslag om hur miljöproblemen ska lösas. De vanligaste argumenten man då får höra är att man ska påverka politikerna. Men vad är det som krävs för att kampen för vår miljö ska föras till ett segerrikt slut? Är det att uppvakta beslutsfattarna eller är det den socialistiska revolutionen? Denna artikel försöker bli svaret på varför det sistnämnda alternativet är det enda realistiska.

HUR SKA VI KUNNA vända utvecklingen rätt igen? Kan politikerna verkligen göra något? För att kunna svara på dessa frågor, måste vi undersöka vad det är för krafter som verkar för att människor ska behöva utsättas för miljöförtrycket; luftföroreningar, nedskitning av vatten, engångsförpackningar i naturen och städernas tillväxt med de problem som detta medför, alkoholism, isolering och

Vilka företag var då inbjudna?

Jo, de mest vämjeliga av imperialismens företrädare, multinationella företag som AMAX (American Metall Klimax), Bayer Kemi, British American Tobacco, Uni Lever, Nippon Steel, Campbell Soup etc.

AMAX har en nyckelroll inom världens kopparindustri genom sin direkta eller indirekta kontroll över flera av de sju gruvjättar som dominerar den kapitalistiska världen. Rockefeller-imperiet äger ett stort inflytande i AMAX, genom Chase Manhattan Bank. Som en följd av att Chase Manhattan Bank övertagit Societé Belgique, har AMAX stärkt kontrollen över Sambias och Zaires (f.d. Kongo) kopparfyndigheter. AMAX har även intressen i Sydafrika, Namibia och Peru.

Bayer Kemi är den största kemiska och farmaceutiska sammanslutningen i Västtyskland. Det är ett av de vidriga företag som är ansvariga för verkningsgarna av USA:s folkdöd i Indokina genom sin produktion av kemiska strids- och bekämpningsmedel. En av företagets f.d. forskare, Schrader, bedrev stridsmedelsforskning i Hitlertyskland under åren 1937 - 45. Schrader anses vara det moderna kemiska stridsmedlets fader. Han knöts till Bayer A G efter kriget, och blev chef för det vetenskapliga laboratoriet för växtskyddsforskning i Wupperthal - Elverfeld. 1955 sökte han patent för Bayer AG:s räkning, på V-stridsmedel. Det är 2000 gånger giftigare än senapsgas. En annan av Bayer AG:s forskare är dr Walter Lorenz, som under kriget arbetade med BC-stridsmedel (biologiska och kemiska bekämpningsmedel). För Bayer AG:s räkning är han sysselsatt med försvarsforskning. Bayerwerk i Leverkusen har i samarbete med professor Kewitz, universitetet i Berling, försökt framställa ett medel som framkallar blödarsjuka. Tidigare arbetade Kewitz vid forskningscentralen i Edgewood, Maryland, USA, som har ett av amerikanska arméns kemiska forsknings- och tillverkningscentrum.

Bayer AG får de flesta forskningsuppdragen på det kemiska området, som det Västtyska försvardepartementet lämnar. Forskningen syftar till att skapa insatsklara BC-stridsmedel. British American Tobacco är en av de största tobakstillverkarerna i Sydvietnam, och har stort intresse av att USA bekämpar de indokinesiska folkens befrielsekamp.

Uni Lever är ett av världens tio största företag. Det har intressen i praktiskt taget varje land. (I Sverige äger det bl.a. Trollhätteglass, Bong, Blå Band.) Detta multinationella företag är i högsta grad delaktigt i utsugningen av tredje världen, genom sitt enorma inflytande över och kontroll av dessa länders livsmedelsproduktion.

Sådana företag representerar alltså industrin inför FN-konferensen, och skall lämna bidrag till den. Bl.a. Maurice Strong, FN-konferensens generalsekreterare, och Tage Erlander, ordförande i den svenska nationella kommittén för FN-konferensen, har uttalat sitt gillande av Industrikonferensen. Men något annat är inte att vänta. Vi måste avslöja FN,

ökad biltrafik. De sociala problemen beror till stor del på att vi har ett samhälle, där allting värdesätts i pengar, och där man från barnsben uppfostras till att konkurrera med andra människor.

VAD BEROR DESSA förhållanden på? Vad är det som gör att vi KONKURRERAR I STÄLLET FÖR ATT SAMARBETA? Vilka tjänar på detta.

Givetvis är det kapitalismen. Den har bara en riktlinje för sin verksamhet; profitintresset. Därför lägger den industrierna där de är mest lönsamma. Och det är där det finns arbetskraft, där det finns köpkraft och där transportkostnaderna är låga, dvs. inte i Norrland eller annan glesbygd.

På så sätt uppstod städerna och de kommer att växa så länge det är lönsamt att nyetablera, eller m.a.o. så länge det kapitalistiska systemet består.

VARFÖR GÖR DÅ POLITIKERNA INGET ÅT ALLT DETTA? Främst av två orsaker. Det stora flertalet har helt enkelt inget intresse för det. De borgerliga partierna är inställda på - och avlönade för - att hjälpa kapitalet.

Likadant är det med sossarna, som alltid ha försvaret den kapitalistiska marknadsekonomin. VPK och KFML svansar efter SAP med en aning radikala krav och diverse smärre justeringar av SAP:s utspel (De dammade visserligen av sina skära fanor vid 1:sta majdemonstrationerna, men det gör ingen skillnad: de är och förblir reformister ändå in i djupet av sina partiprogram).

Politikerna kan, även om de skulle vilja, inte förändra situationen. Det enda de kan åstadkomma är marginalförbättringar och kompromisser. De är helt i händerna på det kapitalistiska systemet.

HUR SKA MAN DÅ KUNNA göra något åt miljöproblemen, om det är det KAPITALISTISKA SYSTEMET SOM I REALITETEN STYR?

Vi måste ersätta detta med en socialistisk planekonomi, som styrs av arbetarklassen, och med arbetarklassens behov som riktmärke. Då får vi möjlighet att placera företag oberoende av krassa vinstintressen och städerna behöver inte heller växa. Eftersom ingen enskild då kan tillskansa sig profit får vi möjlighet att sätta stopp för miljöfarliga och onödiga produkter och nedsmutsningen av land, luft och vatten. Konkurrensandan skulle ersättas med samarbete. Ingen skulle kunna locka folk till att bli alkoholister, genom ölreklam etc.

Besluten skulle fattas av det arbetande folket i ett system av direkt valda råd, som sammansluter sig

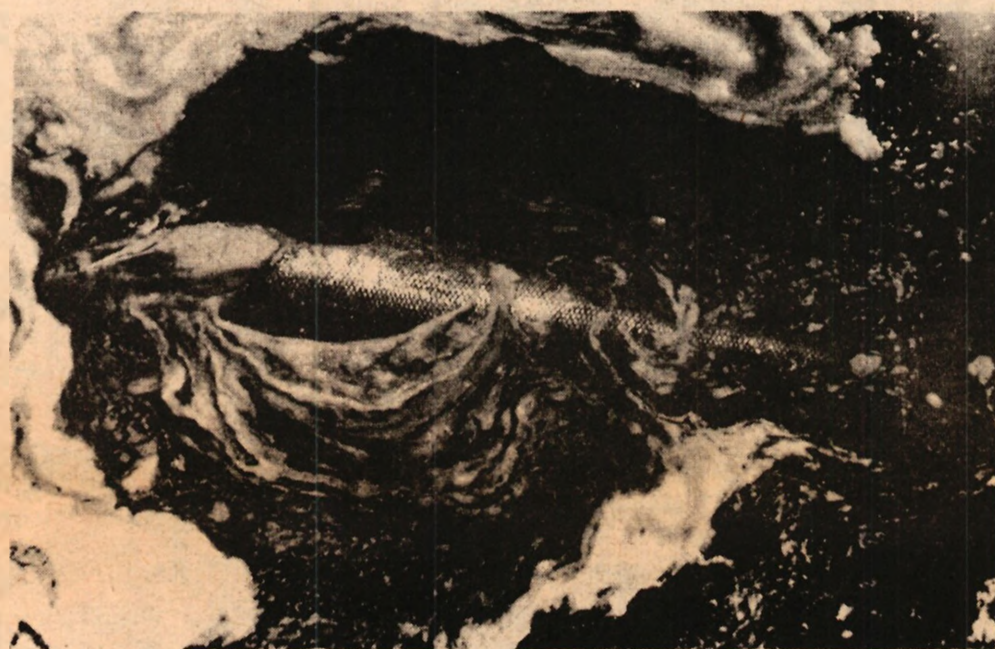
som imperialismens täckmantel i tredje världen.

Måndagen den 29 maj hölls en demonstration i Göteborg, anordnad av Miljöaktivisterna, Frihetlig Vänster, Förbundet Kommunist, Revolutionära Marxisterna Förbundet och U-gruppen i Göteborg med syfte att dels protestera mot konferensen, dels sprida information om den. Minimiparollerna var: Kamp mot kapitalets resursutplundring - för en socialistisk planering, Stoppa USA:s folk- och miljömord i Indokina - kamp mot imperialismen, arbetsplatsernas miljöproblem löses inte genom klassarbetet, FN-konferensen - en kapitalistisk avled-

Maurice Strong (f.d. bankir, nu ansvarig för FN-konferensen) och jordbruksminister Ingemund Bengtsson - två herrar som tidigare visat alldeles utmärkta bevis på att kunna gå kapitalets ärenden.

ningsmanöver, Kapitalet profiterar - FN passiviserar. (JFP - Göteborg)

Fisken vänder buken uppåt - hela ekologin är i fara

för att utföra de gemensamma angelägenheterna.

Detta är en nödvändig ingrediens i socialismen, det som inte finns representerat i de statskapitalistiska nationerna: Sovjet och dess vasallstater har också en omfattande miljöförstöring.

Eftersom makten i realiteten tydligen inte ligger hos riksdagen, kan vi inte använda oss av den för att genomföra socialismen, utan det kommer att kunna ske endast genom en social revolution, där arbetarna övertar driften på fabriker, skolor, verkstadsanläggningar, soldaterna avväpnar sina befäl.

LIGGER INTE DENNA revolution långt framme i tiden, och vad skall man göra under tiden? Först och främst, man ska inte lura folk genom att slå i dem illusioner om att man kan tvinga politikerna att, inom systemets ramar, genomföra genomgripande förändringar. Detta leder antingen till att man misslyckas - vilket försvagar kampandan - eller också till att man hjälper myndigheterna med att lappa ihop de små bristerna, så att de stora bristerna även i fortsättningen döljs.

Nej, propagera i stället för det socialistiska helhetsperspektivet, dels i dom olika spontana massrörelserna och dels på din arbetsplats.

HÅLL SVERIGE RENT - SOPA UN DAN KAPITALISMEN
ARBETA FÖR DEN SOCIALISTISKA REVOLUTIONEN
- NISSE -

ARBETARRÅD I TEORI

Introduktion:

Följande artikel, som bär den ambitiösa titeln "Arbetarråd i teori och praktik", får snarast ses som en inledning till en debatt om Råden. Vi är av naturliga skäl inte kapabla att lämna någon fullständig redogörelse över Rådens tanke och handling.

Dels emedan det är fråga om en dynamisk process, dels för att vi ännu inte är kunskapsmässigt fullfjädrade. Vi anser det i alla fall väsentligt att debatten i den närmaste framtiden koncentreras till just Arbetarråden, mot bakgrund av den frihetligt socialistiska rörelsens nuvarande utvecklingstendenser.

Det går ett spöke runt världen - arbetarrådets spöke. Alla den gamla världens makter har förbundet sig till en helig hetsjakt mot detta spöke: påven och politbyrå, Nixon och Mao, franska stalinister och tyska snutar.

Två ting framgår av detta faktum. Arbetarråden erkännes av den gamla världens makter som en makt, som inte kommer att tolerera någon annan makt.

Det är hög tid att arbetarråden öppet, och inför hela världen, framlägger sitt åskådningssätt, sina syften och sina tendenser.....

Under det senaste seklet har den gamla världen skakats av de proletära revolutionerna, från Pariskommunen 1871 till maj-revolten i Frankrike 1968. Kännetecknet på dessa proletära revolutioner har, alltid och överallt, varit SKAPANDET AV REVOLUTIONÄRA RÅD. Arbetarråden är arbetarklassens naturliga organisationsform, samtidigt som de medför något helt nytt: de kastar alla hierarkiska och från proletariatet avskilda makter över ända. RÅDEN, och endast de, medför i sig SOCIALISMENS KÄRNA.

Hur fungerar då ett Arbetarråd och ett samhälle uppbyggt av Råd?

Basen i ett RÅD utgörs av GENERALFÖRSAMLINGEN. Det är den som fattar alla grundläggande beslut. På en fabrik består generalförsamlingen av alla företagets anställda: arbetare, tjänstemän och tekniker. Den sammanträder regelbundet och väljer Arbetarrådet. Arbetarrådets delegater kan när som helst avsättas, om generalförsamlingen så kräver, och de är skyldiga att med jämna mellanrum framlägga rapporter och förslag inför generalförsamlingen till allmänt godkännande.

Det är av vikt att så många som möjligt av arbetarrådets delegater står kvar i produktionen, i annat fall förlorar det sin funktion som organ för ARBETARKLASSENS MAKT. De förvaltningsfunktioner, som oundvikligen måste skötas av funktionärer, måste cirkulera mellan delegaterna. Ingen får göra det till ett yrke att representera andra.

Dessa principer gäller självklart alla andra poster, som rådsrepubliken använder sig av i samordningen Arbetarråden och Regionsråden emellan. Pariskommunen, vilken Marx beskriver som "i allt väsentligt en arbetarklassens regering, resultatet av den producerande klassens kamp mot den tärande, DEN ÄNTLIGEN UPPTACKTA POLITISKA FORM, UNDER VILKEN ARBETETS EKONOMISKA FRIGÖRELSE KUNDE GENOMFÖRAS" 1), har fått stå modell för många av de efterföljande rådsrörelserna. Kommunen hade ännu ett osvikligt medel mot strebrar och byråkrater: "Alla offentliga uppdrag, alltifrån kommunens medlemmar och nedåt, skulle utträttas för arbetarlön" 1).

Vi kan alltså urskilja vissa grundläggande principer för organiseringen i Arbetarråd:

- a) Arbetarrådet väljs direkt av generalförsamlingen och dess delegater kan när som helst återkallas,
- b) alla beslut underställs regelbundet generalförsamlingens godkännande,
- c) Rådets delegater bör i möjligaste mån stå kvar i produktionen,
- d) ingen funktionär tillåts ha mer än vanlig arbetarlön,
- e) de "rena" funktionärsposterna cirkulerar mellan delegaterna.

Organiseringen i Råd möjliggör således ALIENATIONENS FULLSTÄNDIGA AVSKAFFANDE, dels genom att upphäva klyftan mellan handens och hjärnans arbetare, dels genom att Råden, som Marx skriver om kommunen: "inte skall vara ett parlamentariskt utan ett arbetande organ, på samma gång verkställande och lagstiftande".

Arbetarråden innebär dessutom ARBETARNAS SJÄLVFÖRVALTNING AV PRODUKTIONEN. Saker som endast angår en viss verkstad eller avdelning, bestäms av arbetarförsamlingen från den speciella verkstaden eller avdelningen. Samordningen mellan två eller flera avdelningar inom fabriken sker antingen genom valda förvaltare, eller (om fabriken är liten) genom att de berörda avdelningarnas arbetare håller ett gemensamt möte.

Samordningen av hela fabriken och dess förhållande till den övriga ekonomin är en uppgift för Arbetarrådet. Arbetarråden sammansluter sig slutligen branschvis, så att alla delar av den samhälleliga ekonomin kommer under dess kontroll.

Planeekonomin, som bestäms av hela det arbetande folket i gemenskap, ålägger varje företag vissa uppgifter under en speciell tidsperiod, och varje fabrik utrustas med de medel det behöver för att utföra dessa uppgifter. Men inom dessa generella ramar kan arbetarna organisera sitt eget arbete som de önskar.

Även det regionala samhällslivet organiseras i Rådet, från kvarterskommittéer via kommunråd till den socialistiska Rådsrepubliken. För att undvika chauvinistiska missförstånd måste vi dock påpeka, att Rådsrepublikens representation inte grundas "på någon absurd indelning i angränsande kommuner eller kvarter, den bygger på en naturlig gruppering av arbetarna i produktionsprocessen, det sociala livets enda reella grund" 2).

Om Rådets makt konsekvent fullföljs, innebär den ingenting mindre än förverkligandet av Internationalen, i både vardagslivet och över hela jordens yta.

Rådets makt medför i sig socialismens kärna, har vi sagt. I konsekvens med detta utgör Arbetarråden även den PROLETÄRA DIKTATURENS 3) ORGAN. "Med Arbetarråden befinner vi oss inför en helt annorlunda representationsform, dvs en form som svarar mot en revolutionär klass i kamp. Endast de proletära intressena är representerade där, och de kapitalistiska intressena är följaktligen uteslutna. Denna form ifrågasätter kapitalistklassens själva existensberättigande och syftar till att eliminera den som sådan genom att frånta de produktionsmedlen. Dessutom är denna rådsorganisering ett instrument som möjliggör för arbetarna att påta sig funktionen att organisera produktionen, allteftersom revolutionen går framåt." 2)

Råden utesluter alltså bourgeoisin som klass. Här ligger deras "diktatoriska" uppgift. Å andra sidan lyckas Råden, som enda organisationsform i modern tid, att förverkliga demokratin. "Sålunda motsvaras arbetarklassens diktatur helt och hållet av den perfekta demokratin, av den verkligt proletära demokrati som utesluter den mot undergång stadda utsugarklassen" 2)

- 1) Karl Marx: "Inbördeskriget i Frankrike"
- 2) Karl Korsch: "Pannekoek och arbetarråden".
- 3) Not.: Termen "proletariatets diktatur" är, i strikt ekonomisk bemärkelse, en orimlighet, emedan proletariatet, i och med att det bemäktigar sig produktionsmedlen, upphäver sig självt som klass. Detta innebär på intet vis att konflikterna i samhället upphör. Kampen mellan det arbetande folket, numera ägarna till produktionsmedlen, och de som har förlorat ägande- eller förvaltningsrätten till nämnda produktionsmedel (antingen f.d. kapitalister eller f.d. byråkrater), fortsätter, tills den borgerliga ideologins sista rester har utplånats. Vi är fräcka nog att använda oss av det felaktiga begreppet "proletariatets diktatur" som illustration till ovan omnämnda, korrekta, förhållande.

Rådets historia visar upp en lika vacker som tragisk praktik. Vi övergår därför till att skärskåda och lära oss av denna praktik.

Om man undantar den redan omnämnda Pariskommunens förrådsliga drag, framträder den utvecklade, men långt ifrån fulländade, Rådsformen för första gången 1905, i den beryktade St Petersburgs-sovjetens gestalt. Denna sovjet är därför värd ett noggrannare studium.

Läget i Ryssland kring 1905 var mycket spånt. Strejker och oroligheter bröt ut på skilda håll.

Socialistpartierna hade i takt med arbetarklassens snabba tillväxt skapat ett relativt utbrett socialistiskt medvetande bland Rysslands proletärer. Detta tillsammans med tsarens svaga ställning efter förlusten i det rysk-japanska kriget skapade förutsättningar för den proletära revolution som satte halva Ryssland i gungning.

FORLOPP. De som direkt inledde kampen var Moskvas typografer som den 19 september påbörjade en strejk som sex dagar senare gav upphov till ett råd av Moskvas tryckeriarbetare. Den 3 oktober konstituerades så ett råd av huvuddelen av Moskvas arbetare. Järnvägsarbetarna slöt spontant upp i kampen den 7:e i samma månad genom att stoppa trafiken från Moskva.

Arbetarrådet som form uppstod alltså först i Moskva. Men det råd som skulle dominera var inte Moskvas, utan St Petersburgs. Det konstituerades den 13 oktober. Den 23 oktober proklamerade det en politisk generalstrejk. Det var denna som var det konkreta uttrycket för revolutionen 1905. Strejkrörelsen nådde sin kulmen under de sista dagarna av oktober. Arbetarrådet upphävdes den 3 december, och dess delegater arresterades den 16 samma månad. De återkallbara delegaternas antal var 526. Det betydde ungefär 350 arbetare på varje delegat.

Detta var det berömda "Arbetaredeputeraderådet", som får ses som det första utkastet till en proletär organisation i ett revolutionärt ögonblick. Tyvärr inträdde snart det förhållandet, att församlingarnas återkallbara delegater, I PARLAMENTARISK ORDNING, lämnade ifrån sig sin makt till Exekutivkommittén. Exekutivkommittén valdes visserligen av Rådet, men 9 av dess 31 medlemmar var representanter för de politiska partierna, och dessa 9 hade utslagsröst.

Arbetarnas deputeraderåd stod i centrum för hela den revolutionära verksamheten: det proklamerade den politiska generalstrejken, ledde och organiserade demonstrationer, försökte upprätta en beväpning av arbetarna, organiserade gatupatruller för invånarnas säkerhet, införde pressfrihet, kort sagt: Det var revolutionens hjärta.

Man kom så långt att man i det närmaste hade fullständig kontroll över post, telegraf och järnväg. Stödet från andra samhällsklasser och -grupper var imponerande. De flesta studenter och intellektuella stödde entusiastiskt rådet. Likaså gjorde de revolutionära bönderna. Småborgarna intog en tveksam attityd, trots att det även låg i deras intresse att störta tsarens absolutistiska valde.

Varför misslyckades då revolutionen? Revolutionens, och därmed också rådets, misslyckande berodde främst på dess urbana karaktär. Den tsaristiska armén bestod till största delen av bönder, vars organisering var mycket dålig. Hade medvetenheten på landsbygden varit lika stor som den i städerna hade den ryska revolutionen säkerligen segrat redan 1905. Då hade dessutom förutsättningarna för rådets förverkligande makt varit större än 1917. Men även förekomsten av en RÅDSIDEO-

OCH PRAKTIK

LOGI spelade stor roll, vilket vi strax återkommer till.

De övriga tillfällen, då Rådens makt framträtt som starkast, bildar följande händelsekedja: Sovjeterna och fabrikskommittéerna i Ryssland 1917-18, arbetarkommittéerna och syndikaten i Spanien 1937-38, Arbetarråden i Ungern 1956. Nämnas bör också Rådsrörelsen i Tyskland 1918-23, fabriksokkupationerna i Turin i Italien 1920, Kronstadt-uppro-

I Turin 1920 hade Rådsrörelsen sitt ursprung i Fiatfabrikernas koncentrerade proletariat. Råden inledde en strejk genom att ockupera fabrikerna och upprätthöll produktionen under egen kontroll. Ockupationsrörelsen bekämpades av socialistpartiet som med fackföreningarnas hjälp lyckades isolera och sabotera den.

De tyska arbetar- och soldatråden 1918-19 dominerades och manipulerades till största delen av den socialdemokratiska byråkratin.

Studentsovjetsens generalförsamling i Sorbonne Grand Amph, maj 1968. Cohn-Bendit talar.

ret i Ryssland 1921, Arbetarråden i Kina 1925-27, Asturienkommunen i Spanien 1934, Arbetarråden i Polen 1956, driftskommittéerna i Algeriet 1962, samt ockupationsrörelsen i Frankrike 1968.

De ungerska Råden 1956 begick ett praktiskt och teoretiskt självmord genom att kräva parlamentariska val.

SLUTSATSEN av dessa nederlag ger sig själv: både den socialdemokratiska och bolsjevikiska ideologien REDUCERAR RÅDEN TILL EKONOMISKA-SOCIALA FRAGMENT, SER I DEM ENDET EN STÖDORGANISM TILL PARTIET OCH STATEN. Eftersom Rådsmakten i sig är det revolutionära samhällets organisationen, innehållande alla de nödvändiga förutsättningarna för en total omvälvning av det mänskliga livet, måste alla "de som talar om Råden som ekonomiska eller sociala organismer, de som inte placerar dem i centrum för revolution av vardagslivet, behandlas som blivande byråkrater, följaktligen genast som fiender" 4).

I och med rådsideologien har den gamla världen funnit sitt sista andhål, den är dess sista försök att bli ung på nytt, dess sista försök att bevara det avskilda förhållandet mellan ledare och ledda, mellan de som ger order och de som utför dem, mellan de styrande och de styrda.

Ty RÅDENS MAKTTESLUTER VARJE ANNAN MAKTT, varje hierarkisk, specialiserad och från proletariatet avskild makt.

4) Vanegheim

ANDERS ÅBORG - MAGNUS PALM

För den som önskar fördjupa sina kunskaper om Arbetarråden, kan vi hänvisa till följande skrifter:

Karl Marx/ Inbördeskriget i Frankrike
Maurice Brinton/ Fabrikskommittéerna i ryska revolutionen

René Riesel/ Råden och Rådsorganisationen
Ernest Mandel/ Arbetarråd, arbetarkontroll, arbetarstyre

Ida Mett/ Kronstadt 1921

P Chaulieu/ Workers Councils and the economics in a selfmanaged society

Noam Chomsky/ Makt och motstånd

Ericson & Johansson/ Anarkisterna i klasskampen

RÅDSRÖRELSEN I ITALIEN 1919-1920

Ären närmast efter första världskriget kännetecknas i Italien av misstämning och djuptgående sociala oroligheter. Det rådde dyrtid och arbetslöshet. När metallarbetarna i Nord-Italien inledde strejkkaktioner 1919 hade de en rik kamptradition bakom sig. Den proletära resningen i Turin 1917 var ETT exempel. Arbetarna slogs då på gator och barrikader i fem dagar, men revolten besegrades till slut, bl a p g a att man inte lyckades försäkra sig om soldaternas stöd.

RÅDSRÖRELSEN 1919-20

Med Turin som centrum inleddes kampen 1919. Arbetarna sökte förvandla en svag form av arbetarrepresentation till fabriksråd, vilka skulle ha beslutanderätt i ekonomiska frågor. Genom bl a den intensiva propagandan lyckades man i Turin upprätta fabriksråd på varenda metallarbetarplats. Kampmetoderna var dels strejk, dels fabriksokkupationer. Dessa var, enligt ett flertal källor, de första i historien. Parallellt med dessa aktioner lade bönder, företrädesvis i Syd-Italien, beslag på godsägarnas jord.

Rådsrörelsen i Turin mars-april 1920 var den första höjdpunkten i revolutionsrörelsen. Den 15 mars påbörjades strejken genom att fabrikerna ockuperades.

Dessutom upprätthölls produktionen på ett sätt som manade till efterföljd. I mitten av april blev strejken allmän i Piedmont 1). Under de följande dagarna bredde den ut sig i stora delar av Norditalien, i synnerhet bland järnvägs- och hamnarbetare. Socialistpartiet och fackföreningarna gjorde allt för att sabotera och isolera strejken: samtidigt som Turin invaderades av 20 000 soldater och poliser vägrade socialistpartiets tidning Avanti 2) att trycka Turinsektionens upprop till Italiens arbetare och bönder. Strejken och därmed upproret, besegrades den 24 april.

Men kampen fortsatte att utvecklas och nådde sin andra kulmen i september samma år. Då var situationen så prekär för arbetsköparna att dom tvangs utlysa lock-out. Arbetarna svarade med att fortsätta produktionen på egen hand. En halv miljon proletärer stannade i fabrikerna. Nu hade arbetarna makten att genomföra en revolution, en revolution som skulle kunnat leda till deras frigörelse. Umanitá Nova, anarkisternas organ, skrev den 8 september: "Arbetare, ett mer fördelaktigt tillfälle än detta - för att försöka uppnå den slutgiltiga frigörelsen - har vi aldrig haft och vi kan inte veta om och när det återkommer: låt det inte rinna er ur händerna. Idag är det ni som har makten och regeringens vanmakt mot er vilja är uppenbar. Våga än en gång, våga mer - och segern kan

inte utbli." Men istället för en seger fick man se den reformistiska fackföreningen - CGL - i samarbete med Socialistpartiet kompromissa sig fram till en "gemensam" lösning med arbetsköparna.

Denna lösning "lovades" tillförsäkra arbetarna deltagande i den tekniska och finansiella kontrollen, samt i företagsförvaltningen. Den 23 och 24 september röstade arbetarna på förslaget. Fackföreningsdisciplinen var hård och den 25 i samma månad lämnade arbetarna över de ockuperade fabrikerna till dess forna ägare. Löftet om arbetarnas medbestämmande infriades sedermera - och som väntat - inte.

Bilden föreställer den s.k. "marschen mot Rom" som företogs efter en fascistkongress i Neapel den 28/10 1922; den omfattade 40.000 fascister med Benito Mussolini i spetsen. Marschen resulterade i att Mussolini kunde bilda regering redan den 31/10.

FABRIKSÅDEN OCH ARBETARFÖRVALTNINGEN

Man ville att fabriksrådet skulle vara något av en modell för det kommunistiska samhället. Därför skedde organiseringen efter vilken industribransch man jobbade i. Den direkta demokratin fungerade; ett arbetslag valde en representant. Därefter bildade de förenade delegaterna från varje arbetslag och/eller fabrik ett Råd, som inom sig valde olika samordnande kommittéer. Denna rådsdemokrati, som också innefattade principen om direkt återkallbara delegater, fungerade tillfredställande. Bl a kunde man på vissa ställen med förbluffande snabbhet mobilisera arbetarmassorna till strejk.

Fackföreningsledaren d'Aragona:

"Det är vår stolthet att ha förhindrat utbrottet av revolutionen, som ytterlighetsmännen hade framprovocerat."

Exempelvis lyckades fabriksråden i Turin på en timme samla 120 000 arbetare till en revolutionär aktion.

Trots att arbetsledningen vägrade att medverka i självförvaltningen, fungerade denna över förväntan; Teknikerna samarbetade med arbetarna, särskilda arbetarkommittéer av teknisk och administrativ art upprättades, den ockuperade krigsindustrin försåg fabriker och verkstäder med vapen och ammunition. Under den tre veckor långa ockupationen i september "utfärdade man egna mynt, som betalning för arbetarnas löner. Sträng självdisciplin infördes, konsumtion av alkoholhaltiga drycker förbjöds, självförsvar organiserades genom beväpnade patruller. Mineraler och kol socialiserades och fördelades rättvist." (enl D Guérin: "Anarkismen")

Teorin om fabriksråden i Italien hade utformats under starkt inflytande av sovjeterna i Ryssland. En av de främsta förespråkarna för denna teori var Antonio Gramsci 3). Han luftade sina idéer i veckotidningen Ordine Nuovo, som var ett forum för socialister som stödde sig på fabriksråden, och som dessutom hade ett stort stöd bland arbetarna.

EFTERSPEL

Som jag omnämnt tidigare omtetgjordes den proletära revolutionen av en helig allians mellan den reformistiska fackföreningsrörelsen (CGL), Socialistpartiet och arbetsköparna.

Om den syndikalistiska fackföreningen Unione Sindacale Italiana (USI) - 700 000 medlemmar mot CGL:s 2'000 000 - hade haft ett större inflytande, skulle den kunnat sprida en revolutionär medvetenhet - en medvetenhet om arbetarklassens självständiga förmåga - inom proletariatet.

Avslutningsvis låter jag Trotskij konstatera att "den italienska fascismen var det direkta resultatet av reformisternas förräderi mot det italienska proletariats revolt" 4). Efter fabriksokkupationernas nederlag upplöstes den revolutionära rörelsen totalt och redan 1922 hade fascisterna med Mussolini i spetsen erövrat makten.

MAGNUS PALM

- 1) Norditalienska industriregion
- 2) Socialistpartiets tidning Avanti lär ha haft Mussolini som medarbetare
- 3) Antonio Gramsci var en vänstersocialist som senare var med om att bilda det Italienska Kommunistpartiet. Han var också känd som "kulturmarxist". Bl a verkade han som konstkritiker.
- 4) Se Leo Trotskij: "Den permanenta revolutionens epok" (PARTISANFÖRLAGET, ca 20: -)

SYNDIKALISMEN (1)

"Har jag inte rätt, då jag säger att syndikalismen vilar på ett naturligt behov och på en samhällelig nödvändighet?" Sébastien Faure

Det saknas förvisso inte fylliga beskrivningar om vad syndikalismen är, vari den består, varifrån den kommer, om den har en doktrin, traditioner, konstituerande element, under vilka förhållanden den sammansluter sig. Om den fullföljer några konkreta bestämda mål, vilken är dess plats i dagens sociala rörelse, vilken den uppgift är den ska förverkliga, hur dess förbindelser med den bestående makten och de revolutionära grupperna är. Vilken väg tillryggalägger den från avgångstiden till målet? Alla dessa frågeställningar har under det framfarna nuvarande seklet och från en bit in på det förra, penetrerats och - som vi ser det - antingen riktigt eller falskt besvarats. Vi ska emellertid inte inledningsvis så mycket syssla med vad en del tilltagna personer i tryck "tyckt" om syndikalismen, eller hur de "efter sitt sinne tolkat den". Vår uppgift ska vara att objektivt undersöka om det finns något svar, på den fråga Faure ställt, och hur detta svar i så fall kommer att framstå i ljuset av de grundläggande dokumenten och aktiva syndikalisters genomtänkta framställningar.

Då är först att säga, att Frankrike är SYNDIKALISMENS HEMLAND, men utvecklades icke desto mindre som en hela världens arbetarklass tillhörig egendom. Den tog gestalt som en särskild av den ekonomiska KLASSORGANISATIONEN garanterad samhällsuppfattning genom sammanslagningen av Arbetarborsernas Förbund (FBT), bildat 1892, och La Confédération Générale du Travail (CGT), bildat 1895, vilka vid en gemensam kongress år 1902 beslöt att så att säga uppgå i varandra.

Det förklarades att syndikalismen är arbetarklassens egen rörelse, på väg mot sin fullständiga frigörelse genom avskaffandet av löneslaveriet. Den ägde redan en teori och den visade konkret hur denna praktiskt skulle tillämpas, och dess praktik kompletterades med dess egen lära. Den besatt sålunda genom sammanslagningen de egenskaper i teori och praktik, som satte ett REVOLUTIONÄRT INSTRUMENT i händerna på proletariatet, som det aldrig tidigare ägt och som var tillräckligt starkt att i sinom tid och i kraft av massans tyngd, genom en social revolution och socialisering av näringslivet i hela samhällets tjänst öppna porten in till det socialistiska SAMHÄLLET där all utsugning av mänskliga genom människa var utplånad och i framtiden omöjliggjord.

Som redan av det sagda framgår, har den syndikalistiska samhällsuppfattningen och rörelsen - liksom anarkismen - ett dubbelt ursprung. Den fick sin HORIZONTALA form i arv från arbetarborserna, och i sin VERTIKALA form syndikatet (fackföreningen). Axiomatiskt utgick man ifrån att den PRIVATA äganderätten till jord, naturrikedomar, produktionsmedel, realkapital var, och är dömd att övergå till ALLMÄN egendom. Man förklarade att underlaget för människans tillvaro måste, och skall, vara samhällets GEMENSAMMA egendom. De gemensamma mänskliga TILLGÅNGARNA ska förvaltas och utvecklas av de i de mångfaldiga verksamheterna sysselsatta genom SJÄLVSTYRELSE och SAMVERKAN i en FEDERAL organisation, och i största möjliga frihet för den enskilde och för grupperna, men genom inbördes samverkan och SOLIDARITET genom sitt arbete tillfredsställa de oräknliga behov, som gör sig gällande i det mänskliga samhället och bland de enskilda människorna. I ett sådant socialistiskt samhälle skall, enligt syndikalismen, alla möjligheter till utsugning vara totalt utplånade. FÖRVERKLIGANDET AV DETTA MÅL KAN, enligt syndikalismen, INTE SKE PÅ NÅGOT ANNAT SÄTT ÄN GENOM DEN FACKLIGA RÖRELSEN.

Innan syndikalismen trädde fram som en genontänkt och för det utsugna proletariatet betvingande, särskild samhällsuppfattning, genomlöpste den en lång, rent organisk utvecklingsprocess. Den äldsta av syndikalismens två utvecklingslinjer är arbetarborsern, som fick sin egen historia, upptecknad av "Syndikalismens fader", den allt för tidigt bortgångne typografen FERNAND PELLOUTIER. Själva tanken på att upprätta arbetarborser emanerar faktiskt ursprungligen från en enskild ledamot av den franska konstituerande nationalförsamlingen, som året efter den borgerliga franska revolutionens utbrott (1789), alltså år 1790, i församlingen lade fram förslag om att grunda arbetarborser med omedelbart syfte att upprätta arbetsförmedlingar. Förslaget förkastades och vilade tills år 1843 då en borgerlig nationalekonom, Molinari, i en bok med titeln "Arbetarborserna" (les Bourses du travail) försökte intressera myndigheterna för saken.

Resultatet blev än en gång negativt. Sen kom frågan då och då upp till debatt i församlingarna, men med tanke på den lag som 1791 kom till och som Capellierlagen om vilken vi återkommer framdeles, dröjde det ända till 1886 innan den första arbetarborsern bildades i Paris på hemställen av municipalrådets ordförande. År 1884 hade regeringen mjukat upp 1791 års lag, så då ansåg man väl på borgerligt håll att det inte var så farligt att låta arbetarna genom sammanslutning ta itu med egna frågor och försöka lätta trycket på sina levnadsförhållanden. Municipalrådet ställde tom ett årligt anslag på 20.000 francs till arbetarborsernas förfogande. Sommaren 1887 invigdes arbetarborsern i Paris med officiell pompa. Paris-exemplet följdes i andra franska städer och tätorter och vid sekelskiftet var betydligt över hundralet arbetarborser i verksamhet. Arbetarborserna var sålunda ursprungligen ett slags kommunala inrättningar och fick också ekonomiska bidrag från respektive kommuner inom vilka de upprättats. Men redan 1892 hade arbetarborserna bildat ett landsomfattande förbund.

Den andra utvecklingslinjen inom syndikalismen har sitt ursprung i SYNDIKATET (fackföreningen). H:son Holmberg anför i sin bok "Arbetarklassen och syndikalismen" att "Upprinnelsen till det nummer så betydelsefulla ordet, fick man av en förening av skoarbetare som bildades (i Paris) år 1866 och den de kallade syndikat i stället för det då brukliga association. Ur detta lilla frö till namn på en rörelse har uppstått en världsomfattande organisation med ett revolutionärt samhällsprogram. Syndikalismen är som term idag hela världens egendom".

Den tyske professorn Werner Sombart sa på sin tid i sin bok "Socialism och social rörelse" att det var den sociala teorins finsmakare som skapat syndikalismen som tankesystem, och, sa han, "blott i ett så högt kultiverat land som Frankrike, har en sådan teori kunnat uppstå" - och tydligen är, att Sombart då hade den tyska strikt auktoritära och centralistiska arbetarrörelsen för sin blick. Emellertid så hade "La France" om sig själv påstått: "Det är Frankrikes historiska uppgift att skänka alla folkslag frukten av sina lidanden och segrar". I och med att Frankrike är syndikalismens hemland, och då den syndikalistiska rörelsens ändamål är att avskaffa utsugningen genom en därför nödvändig socialisering av näringslivet bör, synes det oss, världsproletariatet buga och tacka de upplysta franska arbetare och andra den socialistiska kulturens fanbärare för syndikalismen, både METODEN och NAMNET.

Den borgerliga franska revolutionen 1789-93 omskakade hela världen genom feodalismens och kungaväldets fall. Men den avskaffade ingalunda de sociala orättvisorna, den befäste dem genom serier av orättvist drabbande lagar. En av ledarna under skräckväldets tid, Robespierre, dundrade i församlingen så länge han fick leva innan monsieur GILJOTIN satte stopp för vidare framfart: "Hela världen vet att frihetens modigaste för-svarare icke är några vettvillinger, som predikar jordens delning". Som vi framdeles ska visa fick också "friheten" tjäna som täckmantel för parlamentet när detta mitt under pågående revo-

lution började stifta lagar som förbjöd arbetarna att organisera sig till värn mot utsugningen och för sina ekonomiska och sociala intressen. Jean-Paul Marat klagade i parlamentet på det utarmade franska folkets vägnar och slungade modigt ut sitt anatema mot revolutionens urartning: "Revolutionen har vänt sig emot oss", ropade han. Den är för de rika och giriga blott ett medel till oerättigad vinst, ocker, rov och bedrägeri. Folket är ruinerat, och den oräknliga klassen av vanlottade står inför valet att ettdera duka under av nöd eller sälja sig". Marat slog fast: "Nationens undre klasser är ensamma om att kämpa mot de övriga klasserna. I upprorets ögonblick krossar visserligen folket allt genom sin massa; men hur många rättigheter det än till en början tillförsäkrat sig, så slutar det med att ligga under för de sammansvurna klasserna, fulla av list, förslag-enhet och konstgrepp. De upplysta, sluga och intriganta männen ur de högre klasserna har till en början tagit parti mot despoten, men det har blott varit för att vända sig mot folket sedan de nässlat sig in i dess förtroende och använt sig av dess makt för att sätta sig i de privilegierades ställe". Därmed hade han också lämnat ut sitt liv åt skräckväldets många profosser. Det blev adelsdamen och girondisten Charlotte Corday från Normandie, som lotten föll på att sätta punkt för Marats gisselslag mot revolutionens bedragare. Den 13 juli 1793 tog hon sig in i Marats bostad, rusade in i badrummet där han tog sitt morgonbad och knivhögg den nakne och försvarslöse Marat till döds. Men lika litet som en budbärande slav under antiken med livet i behåll kunde återvända rill sina sysslor utan "för säkerhets skull" avlivades, så gick det också för mordverket Corday, som kort efter sitt död inbjöds att lämna sitt förvridna huvud åt den denna tid omåttlige herr Giljotin. Draksådd ger draktänder som be-kant.

Att det i en sådan politisk atmosfär, som den Marat hade skildrat i församlingen, icke fanns något intresse för det utarmade folket och dess levnadsförhållande, utan i stället betraktades såsom det borde vara, är ju notoriskt för borgerligt reaktionärt tänkande dag som för, mycket mera då, i dessa feberaktiga förhållanden. I denna politiska atmosfär och med borgarnas uppskruvade förväntningar om stora vinster och lysande affärer utfärdades skyddslag för utsugningsfriheten och motsvarande förbudslag för medborgarna att rubba, eller genom åtgöranden, sätta lagens utsugningsskydd ur kraft. En arbetarrörelse i modern mening, och med en på allehanda sätt splittrad arbetarklass, kunde icke grundas, men arbetarna slöt sig dock samman så gott de kunde för att skydda sina intressen.

Redan före revolutionens utbrott verkade skräfföreningar. I vissa fall levde de kvar in i den nya tiden men tynade dock så småningom bort. De var ju i och för sig symtom på att arbetarklassen, fast i begränsad mening, börjat förstå, att de verkligen tillhörde en KLASS, liksom dess förtryckare och utsugare tillhörde sina klasser. I industrialismens början tillkom de sk självhjälpsföreningarna. De var spridda i otaliga fabriker och verkstäder, nedkuvade genom statens öppna och skarpa stöd åt utsugarna. Sådan ENHET och ENHETLIGHET inom arbetarklassen som till slut syndikalismen öppnade möjligheter till och gick i bräsch för, var under självhjälpsföreningarnas verksamhetstid både otänkbar och omöjliggjord. Men självhjälpsföreningarna kunde ej undgå att få insikt i tidsförhållandena vars offer de själva var och de insåg ju arbetarklassens läge. Nästa steg i den franska fackföreningsrörelsens utveckling kom med MOTSTÄNDSORGANISATIONERNA. Dessa tog itu med utsugardörets godtycklighet och under julimonarkin (1830-48) börjar ett allmänt uppvaknande bland arbetarna och de gjorde sig mer och mer gällande. Det är under denna tid proletariatet börjar förstå att mellan arbetarklass och utsugareklass finns inget gemensamt. Redan nu gick man från arbetarhåll in för att tillkämpa sig kortare arbetstid och högre löner. Både ekonomisk och social kamp.

När syndikatet bildades 1866 framstod det omedelbart som en verklig KAMPORGANISATION. Syndikatet riktade sin kamp DIREKT MOT SIN UT-SUGARE. Trots eller pga det inflammerade politiska läget och de bistra svårigheterna av allehanda slag inom arbetarklassen spred sig ryktet om den nya kamporganisationen bland de franska nationens gränser. Det är intressant att blott fyra år efter det första franska arbetarsyndikatets bildande, och som gav en sådan befruktande återklang hos de franska arbetarna, höll Spaniens arbetare i juni månad 1870 sin första ARBETARKONGRESS. Den hölls i Barcelona, Katalonien, där syndikalistiskt och anarkistiskt tänkande och handlande än idag, trots fascistisk diktatur, behärskar stora delar av Kataloniens folk. Redan i Barcelona-kongressens uttalanden kan konturer skymta som 32 år senare skulle bli en framskjuten nämnare i den geniala konstruktion som kom att betecknas som syndikalism. Det heter bl a i det spanska kongressuttalandet av 1870:

" Arbetarna måste avstå från varje samarbete, som har till ändamål att genomföra den sociala omdaning genom politiska reformer, de måste tvärtom lägga ned all sin aktivitet på det fria uppbyggandet av sina fackliga organisationer, vilka ensamma kan säkra den sociala revolutionens framgång. Denna federation (fackföreningsrörelsen) är arbetets sanna representation och måste genomföras vid sidan av den politiska regeringen."

Som kuriosum kan nämnas att samma år, 1870, hade till den 3 juli "Sällskapet för arbetarförenings befrämjande" inbjudit till en nordisk konferens, vilken, får vi veta av Fredrik Ström, mera "leddes av fabrikörer och hantverkare än av arbetare". Det var 479 svenskar, 36 norrmän och 14 danskar med på mötet. Här var det tal om filantropi, sedligt leverne, konsumtionsföreningar, sparsamhet, folkbanks o dyl. Och på själva öppningsdagen kom första numret av Stockholms arbetarförenings Tidning, som till motto kursiverat: "Hjelp dig själv, så hjälper Gud dig". Då var det andra toner som spreds från Barcelona detta år. Fackföreningskongressen i Nantes 1894, proklamerade fackföreningsrörelsen som en absolut självständig rörelse oberoende av alla politiska partier och skolor. Bakgrunden till detta ställningstagande och som senare helt adopterades av syndikalismen, var det politiska, filosofiska och religiösa käbbel, som representanter för olika partiriktningar och "skolor" utövade vid fackföreningarnas sammankomster. Det politiskt infekterade Fackföreningarnas landsförbund, bildat under "den röde påvens", Guesdes, protektion 1886, sattes ur räkningen och upplöstes, för att år 1895 efterträdas av CGT. Enligt Gustaf H:son Holmberg, "den svenska syndikalismens grand old man", var det "inom det politiska lägret längst till vänster gående revolutionära allemanisterna samt anarkisterna (som) har tillfört den franska syndikalismen dess revolutionära anda, mål och medel". Men syndikalismen accepterade också väsentliga grundsatser ur Första Internationalens av 1864 förråd. Här om mera framledes.

Sammanfattningsvis kan här sägas att syndikalismen sådan den framträder efter sammanslagningen av FBT och CGT år 1902 har färgats och syrats av erfarenheter och lärdomar de medvetna arbetarna gjort under fyra decenniers utveckling, en tid av hård och offerkrävande kamp för organisationsrätten. Första Internationalens grundsats: ARBETARNAS FRIGÖRELSE SKALL VARA ARBETARNAS EGET VERK blev för dem, och är för all världens arbetare dag som är en levande realitet och för den syndikalistiska världsrörelsen ett ständigt stående tema.

VERNER STÅLBERG

gamla, men ständigt aktuella, nummer av JFP:

- 1971 nr 1 innehåll: Spanska inbördeskriget I, Pariskommunen, drogkulturen, Hallpressen m.m.
- nr 2 innehåll: Nordirland - ett religionskrig?, mellanölsmissbruket, hetsen mot progressiva lärare, miljöförstörelsen i Nord-sjön m.m.
- nr 3 innehåll: Pacifismens elände, dagbok från Vietnam, religionsdebatt, motsättningarna mellan marxism-leninismen och den frihetliga socialismen diskuteras, Öppet brev till JP/SmA, hyrorna på Råslätt m.m.
- nr 4 innehåll: Spanska inbördeskriget II, arbetslösheten, Junex-affären, novell, bokrecensioner m.m.
- nr 5 innehåll: Arbetslösheten, intervju med Råslattsbo, syndikalistisk idédebatt, tre julbeträktelser, MTM-slaveriet, rapport från Wexiö Mekan, stalinism kontra anarkism i Spanska inbördeskriget, friställningar i Vätterbygden m.m.
- 1972 nr 1 innehåll: Jönköpingsregionens framtid, affärstidslagens slopan-de, matpriserna, novell, Smålands Allehanda då och nu, "ner med gud i skiten", Spanien-Vietnam, folkfront - klasskrig?, strejker, BRAND, miljöbilaga m.m.
- nr 2 innehåll: Hyresstrejken i Umeå, arbetslösheten, missnöje bland handelsanställda, BRAND-debatt, diktaturen i Turkiet, Vietnamdebatt, "kulturutbudet", strejker, rädda Skå!, miljöbilaga m.m.
- nr 3-4 DUBBELNUMMER. innehåll: miljöförstörelsen i Vätterbygden, upprop från anarkisterna i Italien, Götabanken, alienationen, fabrikskommittéerna i ryska revolutionen, "di religiöse", hårda tag i Jönköping, antimilitarism, "månadens Sandberg", drogerna och bryggarna, strejker, marxism kontra leninism, folkbaldet och skattepengarna, de spanska arbetarnas kamp mot Franco, miljöbilagan, BRAND-debatt m.m.

Samtliga nummer sänär som nr 3-4/72 (2:-) kan beställas för 1:-/st + 0:50/ex i porto.

GÖR SÅ HÄR: använd dig av det i detta nummer bifogade inbetalningskortet. Kryssa för i rutan "beställning" och anteckna på baksidan av pg-blanketten vilka nummer du önskar. Glöm då inte att räkna med portokostnaden. Vid beställning av 5 nr och därutöver erhålles tidningarna portofritt.

JFP, PG. 615564-2

JÖNKÖPINGS
FRIA PRESS
HALLPRESSEN -
DINA DAGAR ÄR
RÄKNADE.....
SANDBERG, KITTEN
OCH GEIJER -
KAPITALET LÅTER
I KOMMUNALPARNAS
FOTSPÅR -
ARBETSLÖSHET, HÖGRE
HYROR & MATPRISER
NÄRINGSLIVET HÄRJAR

BRA BÖCKER TILL LÅGA PRISER

ABONNEMANGSANMÄLAN:

Jag anmäler mig härmed som abonnent på nedan förkryssade titlar. Böckerna sänds mig portofritt. Jag behöver inte betala mer än en bok per månad, även om flera sänds mig samtidigt (postgiroinbetalningskort bifogas varje bok). Vid beställning av minst 5 böcker får jag gratis Författarförlagets Tidskrifts två vårnummer.

Kryssa för

ca-pris inkl. moms

1. Janne Bergquist Brev från häktet.....	17:50
2. Rolf Berner Kolchos.....	17:50
3. Lars Bäckström Minnen från den nya klassen....	16:50
4. Jarl Hammarberg-Åkesson Mina kvinnor Min storfamilj.....	16:50
5. Anderz Harning Stålbadet.....	17:50
6. P C Jersild Uppror bland marsvinen.....	16:50
7. Klartext. Marxistisk litteraturkritik.....	17:50
8. Staffan Larsson Via Negativ.....	12:50
9. Sebastian Lybeck Mitt i den nordiska idyllen..	12:50
10. Lars Norén Viltspelar.....	10:-
11. Maarja Talgre Rapport om socialhjälpstagare...	16:50
12. Per-Olov Zennström I bestämt syfte.....	17:50

PÅVERKA BOKUTGIVNINGEN
ABONNERA PÅ
FÖRFATTARFÖRLAGETS BÖCKER

Författarförlaget vill göra litteraturen lättillgänglig framför allt genom låga bokpriser.

Du kan själv vara med och påverka bokutgivningen, själv vara med och sätta pris på böckerna. Genom att köpa, men framför allt abonnera, på Författarförlagets böcker stöder du en verksamhet som är till glädje för alla bokläsare.

Många läsare betyder att Författarförlaget kan hålla sina låga bokpriser även i fortsättningen. Det betyder också att vi kan öka vår utgivning och ge dig ännu fler bra böcker.

Nu finns 53 viktiga böcker att välja på! Rekvirera vår nya bokkatalog, i vilken samtliga presenteras utförligt.

Du kan abonnera på 3 böcker, 4 böcker, 5 böcker, ja alla böcker. Om du abonnerar på minst 5 böcker får du TIDSKRIFT gratis första halvåret 1972 (två nummer). Detsamma gäller vid vår höstutgivning. Du kan köpa varje titel separat i din bokhandel, där även abonnemang kan tecknas.

Författarförlaget vill värna yttrandefriheten bl a genom att motarbeta maktkoncentration inom förlagsvärlden och ge författarna direkt inflytande över bokutgivningen.

Författarförlaget ägs och drivs av ca 200 svenska författare.

FÖRFATTARFÖRLAGET
BOX 329 401 25 GÖTEBORG tel: 031/ 13 64 60

SÄPO: "du registreras för att likvideras"

Kanske har det någon gång irriterat dig att en massa människor funnit just dig eller dina kamrater "bildsköna", vid demonstrationer eller tidningsförsäljning.

Kanske hör du till dem, som börjar bli lite förbannade på att få telefonsamtal helt enkelt avbrutna, och med en till visshet gränsande sannolikhet avlyssnade.

Kanske hör du till de människor, som vill läsa sina brev själva och gärna först. Du kanske hör till dem som får sina brev ett par dagar senare än andra. Arbetar du också i någon organisation, har det antagligen hänt att du sett brev, som var öppnade redan i postboxen eller brevlådan.

Iså fall är du med största säkerhet bevakad av SAPO, rikspolisstyrelsens säkerhetsavdelning, den svenska kapitalismens hemliga polisorganisation. Det är SAPO som lyssnar på och bandar telefonsamtal, det är SAPO som har fräckheten att öppna dina brev åt dig.

Men, det är varken för att bespara dig besväret att sprätta dina brev, eller för att anställda på SAPO finner nöje i att lyssna på dina telefonsamtal, som SAPO agerar på det här sättet.

Nej, SAPO:s arbete har helt andra grunder och orsaker. De står att söka i grunderna för klassamhället; i vem eller vilka som kan ha intresse av att bevaka och registrera vänstern.

SAPO:s arbete är helt inriktat på att skydda kapitalismen. Både från direkta angrepp, och från vad som kallas "subversiv verksamhet", dvs anti-kapitalistisk propaganda.

Uppgiften att skydda kapitalismen skulle vara besvärlig, om inte SAPO var integrerat med och samarbetade med ett större komplex av hemliga och halv-hemliga organisationer.

Till sin hjälp har SAPO först och främst Försvarsstabens sektion 2 (försvarsstabens "operationsavdelning" för underrättelse- och säkerhetstjänst, om vilken helt saknas offentliga uppgifter).

Vidare militärens övriga säkerhetsorganisationer, bl a två "operationsavdelningar" och en byrå ytterligare på Försvarsstaben, fascistiska smågrupper som Demokratisk Allians, Nysvensk Rörelse och Nordiska Rikspartiet. SAPO samarbetar också direkt med både det inhemska näringslivet och de utländska imperialisterna, representerade av multinationella företag som ITT och IBM. En del av organisationskomplexet utgörs av organisationer som Industrins Försvarsbyrå, Näringslivets säkerhetsdelegation och vaktbolagen (t ex Förenade Vakt och Securitas).

Denna omfattande gruppering av hemliga organisationer, vari själva SAPO bara utgör en mindre del, samarbetar för att få en fullständig bild av den revolutionära rörelsen. Detta, för att i vissa givna lägen; t ex en allvarlig ekonomisk kris, en storstrejk eller i händelse av krig, ha en klar och utbyggd strategi för att kunna förintä den revolutionära rörelsen.

Avsikten med organisationskomplexets arbete är helt klarlagd. Vad de insamlade uppgifterna kommer att användas till inser vi lätt.

Under världskriget 1939-45 ställdes regeringarna i Sverige och Finland inför uppgiften att förhindra revolutionärt arbete. Här i Sverige använde man då registern, och de flesta som fanns i säkerhetstjänstens register sattes i arbetsläger i Norrland. Detta hände t ex svenskar som varit Spanien-frivilliga.

I Finland internerades också alla som fanns registrerade som anti-kapitalister. Dessa personer lämnades senare ut till Gestapo och avrättades (Man kan förresten ta död på myten om Gestapo. Gestapo betyder "hemliga polisen", skillnaden till t ex SAPO är svår att finna.).

Därför måste SAPO och andra till reaktionen uppknutna organisationer bekämpas. Eftersom vi svårigen kan ha ambitionen att krossa organisationerna idag, måste vi inrikta oss på att i varje detalj försvåra deras arbete. Det är en viktig uppgift, eftersom dessa organisationer syftar till att förintä oss, både som organisationer och personer. Vi bör i varje fråga försöka försvåra deras registreringsarbete.

Kamrat, ha klart för dig att du registreras för att vid lämpligt tillfälle kunna likvideras. Ha klart för dig att klassfienden finns organiserad i betydligt fler grupper än de vi här räknat upp. Du kan försvåra SAPO:s arbete genom att vara försiktig med vad du säger i telefon eller skriver i brev. Du kan hjälpa oss med att karllägga fascisternas organisationer, arbetsfält och arbetsmetoder. Nägot, som vi måste göra, för att kunna bekämpa dem.

Vi önskar emellertid på intet sätt upprätta några "dödslistor" (om nu sådana överhuvud taget existerar, förutom i Stanley Sjöbergs paranoidea hjärnbark), utan önskar endast göra revolutionärer väl medvetna om att FIENDEN ÄR VALORGANISERAD.

SAKERHETSORGANISATIONERNA - FAKTA

Rikspolisstyrelsens Sakerhetsavdelning (SAPO) är en liten del av ett stort organisationskomplex. De "legala" organisationer vi hittills hittat är dessa:

SAPO finns på Bergsgatan i Stockholm, består av ett antal sektioner och har avdelningar ute i landet, t ex i Malmö, Göteborg och Jönköping. SAPO sysslar med inrikes säkerhetstjänst. Officiellt sysslar SAPO med att t ex utreda telefonhot mot politiker och dyl. (SAPO har bl a till uppgift att vakta på Olof Palmes liv), och nu senast, att "registrera avsikter". Vidare sysslar SAPO, som vi redan vet, med telefonavlyssning, "fotokonst", osv. Detta alltså inte officiellt.

SAPO "kontrolleras" av en parlamentariskt vald grupp, bestående av sex riksdagsmän. Dessa har, i en intervju i borgarpressen för en tid sedan, erkänt att de har inte ens sett de hemliga registren. SAPO sorterar under Lennart Geijer (s), justie-departementet.

SKL (statens kriminaltekniska laboratorium) är den institution som har hand om "tekniska frågor". Vi kan dra oss till minnes den franske inrikesministerns uttalande i april om att "Sverige" och Frankrike samarbetar bra, rent kriminaltekniskt" (se JFP, nr 5/72). SKL är nämligen polisens representant i INTERPOL (eg. ICPC), den internationella polisorganisationen. SKL utger också dagligen "polisunderrättelser" som innehåller efterlysningar, listor över stulna eller försvunna saker, osv. SKL är en viktig del i "säkerhetskomplexet", beroende på sitt samarbete med INTERPOL.

Denne man fotograferade deltagarna i årets Röd Front i Jönköping. Notera bilens radiomast.

FÖRSVARSSTABEN hittar man på Ostermalmsgatan 87 i Stockholm (populärt kallas huset "grå huset"). Som sagt finns inga offentliga uppgifter att få om den här aktuella delen av Försvarsstaben, sektion 2. En del vet man naturligtvis ändå.

Som helhet består Försvarsstaben av fyra sektioner. Närmare bestämt tre operationsavdelningar och en s k byrå. Underställda OB, Synnergren, arbetar minst 250 personer i huset på Ostermalmsgatan. Av de fyra avdelningarna är sektion 2 (den hemligaste) som sagt den intressantaste. De offentliga uppgifter som finns om sektionen är ett antal namn på befattningshavare i den s k "Svenska Försvarsväsendets rulla".

Sektionen lär bestå av en väl utvald skara, vilket betyder att där sitter äldre snutar och militära experter. Arbetsuppgifterna lär ska vara "att inom krigsmakten skapa skydd mot spioneri, sabotage och andra sådana landsskadliga brott".

Sektionen samarbetar med SAPO och tvärtom, dvs man ger varandra insamlad information. Sektion 2 tolkar sina arbetsuppgifter så, att det t ex är de som lusläser både legalt (statistik, tidningar, m. m.) såväl som mindre legalt (hemlig registrering) insamlade uppgifter.

Mycket mera vet man inte om sektion 2. FRA (Försvarets Radioanstalt) är ännu hemligare. Det är FRA som har hand om den elektroniska underrättelsetjänsten. FRA finns i Bromma, och är så hemligt att det ens står i telefonkatalogen. Från Bromma kontrollerar FRA all radiotrafik både innanför och kring de svenska gränserna. FRA har ett gott internationellt rykte, efter att ha knäckt ett antal komplicerade koder. Bl a lyckades man under andra världskriget forcera den tyska koden och hemlighålla detta länge.

Televerket har en motsvarande institution, Televerkets kontrollstation utanför Göteborg. Televerket har inte på långt när så bra utrustning som FRA, men ligger trots det långt framme internationellt, vilket säger en del om FRA:s utrustning. En amerikansk journalist avslöjade för några år sedan att FRA samarbetar med det amerikanska CIA.

Dessa är polisens och militärens (kända) organisationer. Vidare finns potentiella kontrarevolutionära och fascistiska element i bl a: FASCISTISKA GRUPPER som t ex Demokratisk Allians, Nysvensk Rörelse, Föreningen Heimdal,

Operation Sverige, Nordiska Rikspartiet, Moralisk Upprustning (MRA) osv.

NATIONALISTISKA RÖRELSER som t ex Götiska sammanslutningen, Manheimsförbundet, Frimurarloger, Odd Fellows sammanslutningar osv bör betraktas som potentiella fascister och/eller organiserade fascister. Många flera liknande rörelser existerar i Sverige.

INDUSTRIENS "SAKERHETSORGANISATIONER" vet man också mycket lite om. Två kända sådana är Näringslivets Sakerhetsdelegation och Industrins Försvarsbyrå. Vi på JFP/ARBETARMAKT vet ännu inget om dessa organisationers organisatoriska och hierarkiska hemvist.

Däremot är det ju allmänt känt att det på många industrier finns "säkerhetschefer", ofta pensionerade snutar eller officerare. På t ex SAAB i Jönköping finns en sådan befattningshavare. Det är dessa säkerhetschefer som ger antikapitalister sparken från jobb utan förklaring. De har tillgång till register, och vet vilka som är antikapitalister. Givetvis samarbetar dessa "säkerhetsdelegationer" med det övriga komplexet.

Till dessa hör, kan man säga, också de statliga och privatägda VAKTBOLAGEN, t ex Securitas och Förenade Vakt. Det är dessa som åker omkring i polisliknande radiobilar och vaktar på bl a industrierna, dvs på kapitalisernas egendom. Vaktbolagen har i bl a strejker visat sitt rätta ansikte som fiender till arbetarklassen. De flesta sådana har "vakter" är uniformerade, beväpnade och har samma befogenheter som polisen.

Det privatägda Securitas, med ca 5000 privatpolis anställda, utgör en icke föraktlig armé i kapitalists tjänst.

BEVÄPNADE GRUPPER som reservofficerare, skytteföreningar och borgargården utgör ett stort hot. De tusentals reservofficerare som finns i landet har vapen hemma. Likaså hemvärnet och människor som är anslutna till skytteklubbar, har vapenlicens, och följaktligen vapen hemma.

Borgargården har börjat dyka upp i de större städerna. Det är borgare som beväpnar sig och bedriver en verksamhet som går parallell med radiopolisens. Detta är typiska fascister, "för lag och ordning".

Icke att förglömma i detta sammanhang: det utländska underrättelsearbetet i Sverige.

De MULTINATIONELLA FÖRETAGEN både används som buffert för underrättelsetjänst, och bedriver underrättelsetjänst i eget intresse. Representanter för dessa företag finns t ex också ute med kamera vid demonstrationer. Multinationella företag finns det gott om i Sverige. Framträdande i detta sammanhang är sådana som ITT och IBM.

Nästan klassiska är de på utländska ambassader befintliga "militärattachéerna", som står för ett accepterat spionage. Dessa attachéer är inte underställda sina respektive utrikesdepartement, utan direkt ansvariga inför sina respektive Försvarsstaber. Är man registrerad i Sverige, så är man registrerad lite varstans. Om inte annat, så i IBM:s minst sagt förnämliga dataanläggningar.

Ett exempel på annat spionage fick vi ju för en tid sedan, då det avslöjades att de ryska bilfirmorna i Sverige var täckmantel för underrättelsetjänst.

Det finns ett större antal organisationer och sammanslutningar med i detta komplex, varav SAPO bara är en mycket liten del. Det finns t ex organisationer som sköter internationellt samarbete. NATO, CIA och INTERPOL t ex är representanter i Sverige.

CIA t ex, sköter sin representation genom företag som INTERARMCO, som finns lite varstans.

Vidare finns det alltså gott om beväpnade privatpersoner, privatarméer, fascistiska grupper, m. m. Den primära uppgiften för alla dessa organisationer torde vara att förhindra arbetarklassen att organisera sig, det första ledet i kampen för att störta kapitalismen och imperialismen, och upprätta socialismen.

Vi gör inte anspråk på att ha publicerat någon särskilt omfattande redogörelse för hur klassfienden ser ut; hur den är organiserad, hur den arbetar, osv. Däremot gör vi anspråk på att ha klargjort vikten av att verkligen bekämpa fascisterna, innan de växer sig starkare.

Från Röd Front 1:a maj. Den här dök upp i en portgång med småfilmskameran i högstata hugg.

Klimatet för vänstergrupperna i Västtyskland har försämrats betydligt efter den senaste tidens allt våldsammare förföljelser från polisens sida. Den grupp som blir mest utsatt för förföljelser är Badar Meinhoff-gruppen. (B-M-gruppen kallar sig, i likhet med ett hundratal andra grupper i Västtyskland, marxist-leninister. Gruppen tillämpar extremt terroristiska metoder, i syfte att skaka kapitalismen i grunden, och därigenom framkalla en krissituation.) Polisen har tagot jakten på denna grupp som förevändning att slå ner på andra vänstergrupper, och då särskilt på anarkistgrupperna.

Ett exempel på denna förföljelse utgör mordet på 23-åriga Georg von Rauch. Polisen rättfärdigar denna handling med att påstå att Georg var med i B-M-gruppen. I själva verket var han organiserad anarkist. (1) Det var den 4 december 1971 han sköts ihjäl. I stora drag gick det till såhär:

G. och två kamrater stoppades av en polisbil. De tre ställdes upp emot en vägg för att visiteras, men polisen hittade inte vad man letade efter - vapen. En av G:s kamrater gjorde ett flyktförsök och förföljdes av en polisman. Ännu en polisbil kom till platsen och tumult utbröt. G. vände då på huvudet och sköts omedelbart. Kulan tog i ögat, och han avled ögonblickligen.

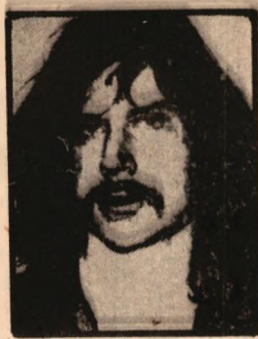
Efter döds skjutningen har polisen gjort allt för att förstöra bevismaterialet. Det finns dock tillräckligt med vittnen för att kunna fastslå att ovanstående är en korrekt beskrivning av händelseförloppet.

Repressionen i Västtyskland ökar. Våra kamrater i den tyska anarkisttidningen BEFREIUNG befarar att Västtyskland är på väg att bli en polisstat. Det finns otaliga exempel på repressionen - olagliga arresteringar, omotiverade polisförhör och razzier av olika slag.

Detta är ingen isolerad företeelse. Överallt följts "de terroristiska vänsterextremisterna" för sina revolutionära åsikters skull. Efter Pinelli- och Feltrinellaffärerna är det nu mycket oroligt i Italien. I Frankrike har i takt med den ökade repressionen sju vänsterorganisationer tvingats bilda en antifascistisk front. Läget i Spanien, är spånt, arbetare och studenter förenas i kampen mot Francofascismen. (2)

(1) G. v. R. var sekr. i den västtyska "Schwarze Hilfe"-avd. av den internat. Black Cross-org., en hjälporganisation för pol. fångar.

(2) Se Wolrad Bodes artikel "Spanien idag", JFP 5/72.

Den 23-årige tyske ingenjören Georg von Rauch som brutalt skjöts ner av polisen i Väst-Berlin.

Nedanstående artikel bygger huvudsakligen på uppgifter hämtade ur "Massakern i Milano" (PAN/Norstedts, c:a 15:-). Den visar BL A klart och tydligt att fascis- men i första hand inte rekryterar sina sympatisörer ur borgeoisien, utan från de borgerliga mellanskikt (småföretagare, regionalt älsidosatta och industriellt efterblivna bönder, hantverkare, m. m.) som i ekono- miska krissituationer (en nödvändig grogrund för fas- cismen) kommit i kläm.

Den italienska nyfascismen, främst representerad av MSI (Movimento Sociale Italiano), hade under åren 1964 till maj 1968 uppenbara ekonomiska svårigheter. Partilokaler stängdes, propagandaapparatens inskränktes. I maj 1968 skedde emellertid något märkligt. Fascismen blomnade helt plötslig upp igen. På kort tid började ett 60-tal olika fascistiska och högerextremistiska tidningar och tidskrifter att utkomma. MSI kunde återigen öppna sina partilokaler och utvidga propagandaverksamheten. Ett 40-tal nya högerextremistiska grupper uppstår, förutom de redan existerande, alla med sin propaganda-utrustning. Att starka ekonomiska krafter står bakom detta uppsving torde stå klart.

Varifrån får då nyfascisterna sitt ekonomiska stöd? Pengarna kommer från olika håll. Det traditionella stödet svarar vissa italienska industriintressen för. Bilden av den finansiella uppbackningen på det nationella planet är komplicerad; i Genua betalade de stora vapenleverantörerna och oljebolagen, i Rimini de stora hotellkoncernerna, i Ravenna sockerraffinaderierna, i Rom, Neapel och Palermo byggnadsentreprenörerna, i Bari och Reggio Calabria jordägarna. Generellt kan sägas att det är de små och medelstora företagen som stöder fascisterna ekonomiskt.

Andra ekonomiska medel kommer från USA. Centralen för detta stöd är Continental Illinois Bank i Cicero, Illinois. De enorma kapital som satsas därifrån svarar till största delen den amerikanska krigsindustrin för. Continental Bank är också inblandad i försöken att ställa de medelstora italienska industrierna under kontroll av amerikanskt kapital, ett arbete som påbörjades omkring 1968. Bankens ordförande är David Kennedy, Nixonadministrations ekonomiske rådgivare. Kontaktmannen i Italien är parlamentsledamoten Luigi Turchi, deputerad för MSI. Turchi hade deltagit i Nixons valkampanj 1968 för att värva röster från den italienska befolkningen i USA; vilket han också offentligt visades erkänsla för.

CIA, den amerikanska underrättelsetjänsten, ger också pengar åt de italienska nyfascisterna. Det sker via KYP, den grekiska hemliga säkerhetstjän-

Den finansiella källan i Europa är la Banque de Paris et des Pays Bas, samma bank som svarade för stödet åt OAS, högerextremistorganisationen i det franska Algeriet. Banken betalade även legotrupperna i Kongo. Denna bank är inblandad i försöken att stärka de amerikanska och anglo-holländska oljebolagens konkurrenskraft på den internationella marknaden genom ökat inflytande över den italienska finansmarknaden.

Varför detta intresse från monopolkapitalets sida för de italienska nyfascisterna, och varför vid en speciell tidpunkt - våren 1968?

Det hela är led i en plan, en strategi kallad "spänningens strategi". Efter vad som hände i Grekland

vill man att den politiska striden skall övergå till en strid och konfrontation med ordningsmakten. På så sätt kommer motsättningen mellan arbetarna och den borgerliga övergå till att bli en fråga "ordningens upprätthållande". Detta banar i sin tur vägen för en ny typ av statsledning, med en stark presidentmakt. "Målet är att få människorna att tro att man står på tröskeln till ett nytt 1922 eller till en statskupp efter grekiskt mönster. Men detta mål är inte det verkliga, åtminstone inte ännu så länge, det har till uppgift att dra bort uppmärksamheten från en annan sorts statskupp, som verkställs dag efter dag, genom återinförandet av speciella undantagsförfordningar, inskränkningar i de politiska gruppernas och vänsterpressens verksamhet, regeringens gradvisa glidning åt höger, försöket att sätta munkavle på fackföreningarna osv. Det är en plan som snarare verkar vara av gaullistisk än grekiskt mönster, även om man inte har förmått lösningar av annan och mera radikal art".

Nyfascisterna är verktygen med vars hjälp planen skall genomföras.

[illegible]

arbetarmakt genom arbetarråd

Jönköpings Ungsocialister har låtit trycka upp en affisch med huvudparollen "All makt åt arbetarråden". Den har måtten 31 x 45 cm och är tryckt i rött/svart, med en svart-röd fana som centrum och symbol för en revolutionär arbetarmakt. Affischen kan beställas enligt följande prislista:
1 st 1:50, 10 st 7:50, 50 st 35:-, samt 100 st 60:-. Märk ut det önskade antalet affischer på en postgirotalong ställd på postgironummer:
21 23 94 - 1

(Obs i samtliga priser INGAR J.U.S.:s porto- och expkostnader.)

A horizontal strip of seven black and white photographs showing various scenes of daily life in East Berlin. From left to right: 1. A man in a dark jacket and a woman in a light-colored coat walking together. 2. A man in a dark jacket walking alone. 3. A man in a dark jacket walking alone. 4. A man in a dark jacket walking alone. 5. A man in a dark jacket talking on a mobile phone. 6. A man in a dark jacket walking alone. 7. A man in a dark jacket walking alone.

FRÅN RÖD FRONT I JÖNKÖPING FÖRSTA MAJ. Fotokonst var det åtskilliga som bedrev, det framgår av det bildsvep som JFP/ARBETARMAKT gjorde kring demonstrationen. Samtliga dessa fotografier visade ett mer än påtagligt intresse för demonstrationen, och samtliga fotografierade demonstrationer. Orsaken till denna utbredda fotokonst utreds i artikeln på bredvidstående sida. BILDERNA: Från vänster, BILD 1 o 2: Fotografen på dessa båda bilder har vi en samling på. Han återfanns på en rad ställen utmed demonstrationen, och torde ha skaffat sig en bra samling fotografier. BILD 3: Många var det som slogs om utbudet denna dag. Här ytterligare en. BILD 4 o 5: En man som fotograferar är väl i och för sig ingenting. Men på nästa bild framgår det att det är Röd Front han är intresserad av. BILD 6: Glatt poserande, den sista i denna buket av fotografier från den första maj 1972.

EN UNIK PAMFLETTSERIE

utgiven av växjö ungsocialister
och tryckt hos fripresstryckjönköping

MAURICE BRINTON/ POLITIKENS IRRATIONALITET 5:-

De som vill gå på djupet när det gäller proletariats motivkrafter och ofta irrationella beteende, brukar stundtals av diverse vulgärmarxister beskylldas för "psykologiserande". Inte desto mindre strör de själva omkring sig mer eller mindre klart uttalade uppfattningar om hur arbetarens själsliv "egentligen" är beskaffat. Dessa uppfattningar är i allmänhet "psykologiserande" av utomordentligt ovetenskaplig natur, fullt i klass med ölstugefascisters funderingar om vad "pleppsen" egentligen vill och tänker osv.

I "Politikens Irrationalitet" bemöter författaren detta okunniga "psykologiserande" (vars mest kända exempel är teorin om att arbetaren endast kan uppnå ett "fackföreningsmedvetande") med den REVOLUTIONÄRA (och tillika VETENSKAPLIGA) psykologi och psykiatri som utarbetats av Freuds store lärjunge Wilhelm Reich.

Reich tog fasta på de av Freud utvecklade teorierna om hur människans (och därmed ARBETARENS) karaktärsstruktur djupt präglas av auktoritär uppföstran och undertryckande av viktiga primärdrifter (främst könsdriften), men tillbakavisade Freuds påstående att detta undertryckande var "nödvändigt" för att "upprätthålla civilisation och kultur" etc.

Tvärtom, menade Reich, var detta undertryckande endast en nödvändighet för KLASSAMHÄLLET. Polis och krigsmakt är inte tillräckliga för att hålla massorna nere. Inte ens den borgerliga propagandan räcker till. För att massorna ska acceptera propagandan fordrar att den KORRESPONDERAR MOT MASSORNAS FÖRÄRVARDE KARAKTÄRSSTRUKTUR.

Författaren pekar också på hur denna typ av uppföstran och betingning har uråldriga anor och går tillbaka till tiden för familjens och privategendomens uppkomst. Han berör också UPPLUCKRINGEN av denna mångtusenåriga klassmoral som kunnat konstateras under perioden efter 2:a världskriget och som sedan slutet av 60-talet fått ett accelererande förlopp.

Slutligen, under rubriken "De ryska erfarenheterna" behandlar han den anti-auktoritära och sexuella revolutionen vid tiden för den sociala revolutionen i Ryssland; hur det ryska samhället sedan dess beskrivit en veritabel kräftgång på familjens, uppföstrans och sexualfrågornas område fram till våra dagars raktionära ideologi.

MAURICE
BRINTON

POLITIKENS
IRRATIONALITET

ROSA
LUXEMBURG

MARXISM
KONTRA
LENINISM

ROSA LUXEMBURG/ MARXISM KONTRA LENINISM 2:50

Nej, det är ingen slump att trotskisterna givit ut denna skrift INTERNT men inte vågat släppa ut den till "de breda lagren". Inte heller är det en slump att Oktober-bokhandlarna vägrat sälja den - alltså även sådana som normalt tillhandahåller trotskisters och andra "avvikares" alster utan att känna sig oroad. Det förstod vi sedan första upplagan sålde slut på nolltid. För alla dessa stackare som vant sig att se ett obligatoriskt bindestreck mellan "marxism" och "leninism" måste det ha varit en frustrerande upplevelse att ta del av Rosa Luxemburgs synpunkter på den "geniale marxisten". Denna gång har vi laddat upp med en massupplaga för den ännu långt ifrån mättade marknaden.

Vi ser det som en viktig uppgift, då Rosa Luxemburg, en av marxismens förgrundsgestalter, för dagens marxist-leninister kommit att bli vad själen var för Descartes. Man vet inte riktigt vad man ska göra av henne. Hennes auktoritet är helt enkelt för stor att kunna "glömmas bort".

Följaktligen har man låtit uppkalla en gata efter henne i Ost-Berlin, samtidigt som biblioteken i samma stad har ett magert urval av hennes verk. Följaktligen finns det svenska antologier av och om henne, innehållande kritik av socialdemokratisk reformism och andra "ofarliga" tema, medan hennes polemik mot Lenin omsorgsfullt smusslas undan.

Häri ligger nu det vita fält som vi med "marxism kontra leninism" hoppas kunna föra fram i dagens ljus.

MAKHNO-RÖRELSEN I UKRAINA 1917-21 2:50

Denna pamflett tar upp EN yttring av den revolutionära frihetliga socialisten. Den berättar om de fria kommuner som makhno-rörelsen organiserade i södra Ukraina och de ständiga strider som utkämpades emot de vita och bolsjevikerna.

Några mer djupgående analyser görs inte, men vissa grundläggande frågeställningar tas upp. Bl a makhno-rörelsens förhållande till bolsjevikerna och det allenarådande kommunistiska partiet. Följande citat torde vara nog för att läsaren inser nödvändigheten av att tillägna sig detta ytterst intressanta historiska material: "Bolsjevikerna anföll och krossade Makhno-rörelsen - inte för att den inte lyckades väl med att genomföra en äkta social revolution - utan för att makhovisterna FÖRSÖKTE."

MAKHNO-
RÖRELSEN
I UKRAINA
1917-21

MARTIN
GLABERMAN

MAO
SOM DIALEKTIKER

MARTIN GLABERMAN/ MAO SOM DIALEKTIKER 3:-

En skildring av en av filosofins sällsamaste skapelser: "Mao Tse-tungtänkandet". Ur innehållet: Klasskamp utan klasser eller klasser utan klasskamp; hur Koumintang förvandlas från en progressiv rörelse till "ett reaktionärt block av storgodsägare" och till en progressiv rörelse igen; hur klasskampen överfördes från produktionslivet till en högre abstraktion; hur partiprogrammet bestämmer klassammansättningen och inte tvärtom; hur begreppet "lösa motsättningar" användes som om det gällde att lösa ekvationer; hurusom Mao upptäcker "en ny dialektisk lag" osv osv.

Samt GIVETVIS: Hur Maos dialektik blir hans politiska tjänare och inte tvärtom, m.a.o. hur man behåller skalet men kastar ut innehållet.

PAUL
CARDAN

SOCIALISMENS
MENING

PAUL CARDAN/ SOCIALISMENS MENING 3:-

Ett av de mest lästa och spridda frihetliga dokumenten från senare år. Medan traditionella marxister ensidigt tagit upp problemen på ett ekonomiskt totalitetsplan betonar författaren nödvändigheten av att även betrakta dem från PRODUKTIONSPLANET, närmare bestämt vad gäller FÖRVALTNINGSFORMERNA I DET ENSKILDA FÖRETAGET. Genom att överta kapitalistiska förvaltningsformer har statsbyråkratierna i öst också övertagit SÄTTET ATT ORGANISERA UTSUGNING PÅ. Att t ex företagsteknologin i öst och väst är densamma är ingen "tillfällighet". I båda fallen är det fråga om en utpräglad KLASSTeknologi, riktad mot arbetarna på verkstadsgolvet.

SOCIALISMEN är ingen fråga om blott och bart "nationalisering" och "planering", menar Cardan. De utgör nödvändiga förutsättningar, men alls inte socialismens verkliga innebörd. Socialismen är för Cardan en fråga om FRIHET: inte frihet i juridisk bemärkelse, inte heller moralisk eller metafysisk frihet. Vad det gäller är frihet i ordets mest reella och jordnära bemärkelse: frihet för människor i deras dagliga liv och aktiviteter, frihet att kollektivt besluta hur mycket som skall produceras, hur mycket som skall konsumeras, hur mycket man skall vila. Frihet att bestämma, KOLLEKTIVT OCH INDIVIDUELLT, vad som skall konsumeras, hur man skall arbeta och hur man skall producera. Frihet att vara med och bestämma den kurs samhällsutvecklingen skall ta. Och frihet att själva styra sitt liv inom denna sociala ram.

Från denna utgångspunkt kan parollen bara bli denna: Ställ partisnutarna åt sidan. De utgör bara den inre kontrarevolutionens förtrupper.

beställes från

VÄXJÖ UNGSOCIALISTER BOX 224 351 05 VÄXJÖ 1
PG 3 12 68-6

(samtliga priser inkl. porto)

SYNDIKALISM

John Andersson: Syndikalismen..... 5:-
Syndikalistisk syn på ekonomisk demokrati.... 5:-
Arbeiderselbstverwaltung/inlägg om syndikalismen av Lehning, Rocker, Gerlach, Rüdiger och Barwich..... 8:-
Folke Fridell: Är rätten till arbete nog?..... 1:-
Bengt Hedin: Federalismen i en socialistisk ekonomi..... 1:-
Generalstrejken / en IWW-broschyr..... 1:25

RÅDSKOMMUNISM

Paul Cardan: Modern Capitalism and Revolution..... 6:-
Partei und Revolution / inlägg om rådskommunismen av Mattick, Pannecock, Huhn, Canne Keier 12:-
A Roller : Die direkte Aktion..... 8:-

ANARKISM

Daniel Guérin: Anarkismen..... 16:-
George Woodcock: Anarkismen..... 17:-
Stuart Christie - Albert Melzer:
Floodgates and Anarchy..... 20:-
April Carter: The political thery of Anarchy... 30:-

RYSKA REVOLUTIONEN

Maurice Brinton: Fabrikskommitteerna i ryska revolutionen..... 9:50
Alexandra Kollontaj: Arbetaroppositionen..... 5:-
Rosa Luxemburg: Den ryska revolutionen..... 5:90
Ida Mett: Kronstadt 1921 7:05

SPANSKA REVOLUTIONEN

Gerald Brenan: The Spanish Labyrinth..... 22:-
Franz Borkenau: The Spanish Cockpit..... 22:35
George Orwell: Hyllning till Katalonien 14:50
Revolusjonen i Spania / inlägg av bl a Gerlach, Leval, Flevik..... 2:50

KLASSIKERNA

Mikael Bakunin: God and the State..... 14:-
Alexander Berkman: Prison Memoirs of an anarchist..... 24:70
Marie Louise Berneri: Journey Throug Utopia.. 30:-
Peter Krapotkin: In Russian and French Prisons.. 30:-

BIOGRAFIER

Erico Malatesta: Life and Ideas 20:-
Richard Drinnon: Rebel in Paradise /Emma Goldman/ 27:60
Big Bill Haywood: Autobiography..... 17:65
G M Smith: Joe Hill..... 19:50
Woodcock - Avacumovic: The Anarchist Prince /Peter Krapotkin/..... 30:-

DEN FRIHETLIGA SOCIALISMENS HISTORIA I SVERIGE

SAC 1910 - 1960/jubileumsskrift/..... 11:75
John Andersson: Med SAC i 40-årig kamp.... 4:10
Karl Fernström: Ungsocialismen..... 10:00
BRAND 1905..... 35:-

Pricka för det önskade och sänd in annonsen till:
STOCKHOLMS BOKGILLE

Gröndalsvägen 15 nb

117 46 STOCKHOLM

Vi sänder mot postförskott. Samtl. priser inkl. moms.

Namn:
Adress:

OM GUD, AVGUDAR OCH GUDLÖSHET

det var inte gud som skapade människan, det var människan som skapade gud

På Krist skall alla kristna tro, säger Upplandslagen. Att offra åt avgudarna i Lunda, vi och harg är synd och skrock. I skolan idag talas det vissa timmar om tro och lydnad mot Herren Gud Allsmäktig och Den Helige Ande. Det talas på dessa timmar ibland också om infödingar. Dom är genomgående mycket dummare än vi. Dom tror nämligen på medecimän, avgudar och andar utan stort A. Det kallas inte tro utan skrock eller vidskepelse. Dom har nämligen den uppenbart naiva föreställningen att kunna framkalla regn genom att dansa och läsa besvärjande böner samt andra magiska riter. På andra timmar talas det om hur världen är beskaffad; om kroppar, krafter, rörelse, möjlighet att förändra. Andar, både heliga och andra, brukar lämnas oomnamnda på dessa timmar, då det annars lätt skulle bli så att man inte skulle komma någonvart; ja man skulle lika gärna kunna inställa de flesta lektionerna och stänga folkskolan om andarna finge vara med alla timmar. När infödingarna gör upp med sina andar och kastar ut dom brukar det framställas som ett tecken på mognad, ungefär som när en unge slutar att tro på jultomten, men när några gör upp med DEN HELIGE ANDE, då, ja då....

VAD INNEBÄR RELIGIONEN FÖR VÅRT TÄNKANDE, LÄRANDE OCH HANDLANDE?

Varje människa börjar sitt tänkande med att som barn få en uppfattning om sin egen kropp, sina drifter och behov samt omgivningens beskaffenhet och funktion. Barnet gör detta genom ett enastående forskningsarbete i sin omgivning. Det tittar, känner, luktar och smakar på allt det kommer åt. Det kastar saker i marken för att se om de studsar. Så småningom lär det sig också hur saker fungerar och hur man kan påverka något. Det lär sig hur äpplet och äppelträdet hänger ihop och varför det kommer vatten när man spolar på toaletten. Föräldrarnas bliv glada när barnet gör framsteg, och förstår saker. Det är klart att man inte kan veta allt om allt, och en del saker är det ingen som riktigt vet, men man skall väl lära sig så mycket man kan, så man inte står handfallen sen i livet. För lärdomar ligger till grund för tänkande och tänkande för handlande. Av handlande får man erfarenheter som man kan dra lärdomar utav som kan ge upphov till nytänkande osv.....

Så introduceras begreppet GUD och DEN HELIGE ANDE. Vad betyder detta för barnets lärandeprocess? - Först måste det klargöras för barnet att det aldrig kan få träffa Gud eller Den Helige Ande. Dom syns inte, man kan inte få röra vid dom, men ibland kan dom tala. Det är ett under. Dom alltså både finns och inte finns. I varje fall har dom alltid rätt och man måste be till dom så dom inte blir arga, för då kommer man till helvetet. Det är som att bli utkörd av fröken i skolan. Om man är snäll och gör vad pappa, mamma och fröken säger, samt ber afonbön och går i kyrkan kan man dock komma till himlen, och det är väldigt bra. Om det sen är något man har bekymmer med som man inte klarar upp; lekamraterna har finare leksaker eller katten har blivit sjuk, så kan man alltid be till Gud. Det är dock väldigt svårt att sedan se om det har hjälpt. Det ska man inte undersöka heller (en gång ber jag - en gång ber jag inte) för det är att utpressa Herren

I sitt självständiga, förutsättningslösa forskande tappar barnet snart rytmen efter det här. Om man stöter på saker man inte kan förklara, är det ju bättre att inse detta och eventuellt forska vidare, än att hänskjuta det till Guds vilja eller Försynen. Annars kan man lätt glida in på den tron att Kungen är kung av Guds nåde, Wallenberg dito profitör, mannen sätts över kvinnan genom försynen samt att Nixon leds av Den Helige Ande.

Vad innebär detta för vårt handlande? Jo - att vi kan få be för USA:s regering att den skall sluta bomba i Vietnam, om inte redan det är en otillbörlig inblandning i Försynens inre angelägenheter.

VARIFRÅN HÄRSTAMMAR RELIGIONEN?

Religionen är ett historiskt faktum. Studerar man stenåldersfynd, kan man finna spår efter handlingar som går utanför det som är rationellt, som barakan ha sakrala förklaringar. Den äldsta kulten har oftast med fruktbarhet, växtlighet, jakt- och fiskerycka att göra. Påfallande likheter finns mellan naturreligioner i världens mest skilda delar. I Nämforsen i Ångermanland finns ett antal öar på vars klippor cirka 14 000 figurer, mest älgar, är inristade. Nämforsen har varit landets kanske förnämsta jaktfälla. De djur som drivits ner i forsarna fördes av strömmarna automatiskt mot öarna, där de blev ett lättbyte för de väntande jägarna. Ristningarna är från stenåldern. Deras magiska och besvärjande innehåll är helt tydligt. Men - vem skulle idag på allvar tro att det hjälpte?

Många naturfenomen var för dåtidens människor oförklarbara, lika så jordens skapelse. Det finns flera skapelseberättelser som ifråga om fantasi-fullhet är helt i klass med Bibeln. Religionen förändrades alltefter utvecklingens krav; så uppstod sedan krigsgudarna. För att uppnå valgång och lycka offrades (blotades) till gudarna i lundar, vi och harg

BILD 1: HÄLLRISTNING FRÅN BRONSÅLDERN, LITSLEBY, TANUM SN. BOHUSLÄN. En bonde plöjer en åker. Framför plogen går två oxar. Mannen går med erekterad penis och i handen bär han ett litet träd. Hans sperma och trädets frön ska befrukta den moderliga jorden och ge god växtlighet. Ristningen har uppenbart sakrala funktioner. Den som gjort ristningen måste ha haft den uppfattningen, att växtligheten verkligen påverkades därav.

BILD 2: En människa knäpper sina händer i bön till Gud. Hon är som de flesta människor alltid har va-

ri varje härad och hundare i hels landet. Kultplatsen låg ofta nära tingsstället och utgjorde ett slags bygdecentrum. Så var det i Skandinavien vid slutet av järnåldern. Religionen var väldigt traditionell och sammanväxt med bygden. Svearna samlades vart nionde år omkring vårdagjämningen vid Gamla Uppsala. Det varade i nio dagar, och varje dag offrades en manlig individ av människa, häst, hund och andra djur. I Templet, som tillkom först på 900-talet satt Tor i högsätet. Åt honom offrades vid pest och hungersnöd. I händelse av krig offrades åt Oden och för fruktbarhet, skörd och vid bröllop åt Frö. Kungen hade ansvaret för offret och han ställdes till ansvar vid motgångar som missväxt och farsot. Troligen 1084 genomförde Blot-Sven för sista gången disarblotet enligt gammal sed. Kungamakten och handelsmännen var mera intresserade av förbindelserna till södern och genomförde kristendomen uppfifrån. Kort därefter revs hednatemplet (bränna vågade man inte) och på samma plats byggdes så småningom Svealands biskopskyrka. Stor rotlöshet, förvirring och sorg rådde länge efter de gamla gudarna. När den sociala situationen åter stabiliserat sig i Sverige användes kristendomen att tillsammans med vapenmakten underkuva Finland. Samma oheliga allians återfinns i samband med Frankerrikets underkuande av de fria germanska och slaviska stammarna vid dess östgräns och mönstret känns igen under kolonialismen på 18 och 1900-talen. Få är de som av fri vilja blivit kristna, de flesta har blivit det med kniven på strupen eller genom "arv".

VAD ÄR DET FÖR SÄRSKILT MED KRISTENDOMEN?

Av de kristna brukar kristendomen framställas som religionen över alla andra, vida överlägsen all annan "hednadyrkan", gudlöshet (ateism) inte att tala om. Det är förstärkt, var och en håller ju på sitt - AIK:are håller på AIK, djurgårdare tycker att Djurgården alltid är bäst - men kan detta på allvar försvaras?

Kristendomen uppstod ur det judiska folkets nationella naturreligion. Samhället hade utvecklats och dess struktur differentierats. Stormakter erövrade smärre stammar och påtvang dessa sin egen kultur och sina egna gudar. Respekten för de gamla gudarna tynade bort, men ännu var människorna inte mogna för vare sig en ekonomisk, social eller konfessionell egalitetsrevolution. Allt eftersom de enkla bonde-, jägar- och fiskarsamhällens fick lämna plats för hierarkiskt mer differentierade samhällen (så småningom feodalismen), fick naturreligionerna vika för mer differentierade religioner. Denna utveckling kan vi följa i Indien liksom i fallet med kristendomen och Islam.

Vad gör då kristendomen bättre än hinduismen, buddhismen, islam...? Vad förklarar dess stora utbredning? Utbredningen förklaras lätt av att kristendomen i ett religionspolitiskt gynnsamt skede lyckades vinna insteg i en region, som genom sin enorma ekonomiska och tekniska expansion skulle bringa hela den övriga världen i beroendeställning. Den "turen" hade t ex inte islam. Någon "ideologisk överlägsenhet" hos kristendomen kan inte påvisas. Genom religionernas traditionellt territoriella utbredning kan någon individuell kritisk prövning knappast ske (Hur många buddister har det funnits i Sverige på 1800-talet och tidigare?). Kristendomen har upprätthållits genom kyrkans stenhårda byråkratiska makt, som men helveteshot, inkvisition och skampålar nitiskt bekämpade allt som hotade den; från judar och reformation till spelmän och simpelt soffliggande. Den mångomtalade kärleken och medmänskliga barmhärtigheten har för andra rörelser varit mycket mer utmärkande än för kristendomen. Kristendomen är alltså en helt vanlig religion jäms med all annan skrock och vidskepelse.

IDAG: RELIGIONEN OCH MÄNNISKANS BEFRIELSE

När vi idag kämpar mot förtryck och utsugning är det inte bara för att ersätta den kapitalistiska

rit - fattig och förtryckt. När hon ber till Gud hoppas hon på en bättre levnadslott, om inte i detta livet så i ett liv efter detta.

BILD 3: Denna kvinna är också undertryckt. Fruktarna av det hon sår skördas av godsherrar, krigsherrar och bolagsägare. Hon löper ständigt risk att bli våldtagen av soldater och lokala herrar, som om hon vore ett djur. Hon ber ingen att befria henne. Då skulle hon få vänta till döddagar. Istället har hon tillsammans med sina kamrater som är i samma situation tagit geväret för att göra slut på förtrycket. Hon finner alls inget nöje i att döda, men man knäböjer inte två gånger framför en rullande stridsvagn.

marknadsekonomi med en socialistisk planekonomi. Det är också av vikt att se till att besluten fattas på basnivå, av dom som berörs av besluten. Jämsides måste vi få bort andra orättvisor i samhället, såsom kvinnoförtryck och förmyndarmentalitet gentemot barn. Familjens roll måste förutsättningslöst omprövas. Då måste vi också göra oss av med religiös vidskepelse, inte genom att förbjuda dem - som i det byråkratiska och statskapitalistiska Sovjet - utan genom att övertyga och visa tålmod. Detta är ett mycket effektivt sätt än att skapa martyrer. Vi ska visa att det är i det kommunistiska samhället vi kan utveckla vår kärlek och inte i Stanley Sjöbergs puritanska underdånighet i slips och kavaj.

"GUDS TJÄNARE"

En stockholmsk svartrock, Schrödenheim, som är född krypdjur för "allt gammalt och heligt", höll predikan vid öppnandet av spelförsamlingen, såsom riksdagen nu kallas. Därvid yttrade prästsjälen: "Inför gud, som vars tjänare jag här talar, och inför historiens dom, som en gång ska fällas över svensk statskonst och statsstyrelse, besvär jag eder, svenska folkets lagstiftare och lagskipare: låten icke längre landets ungdom fördäras genom det smygande gift, som droppe efter droppe ingjutes i omogna sinnen genom gudlöshetens, laglöshetens och fosterlandslöshetens propaganda".

Har man hört på fan. Guds tjänare. Sina tjänare tillsätter man själv, är hr. Schröderheim tillsatt av gud? Håll annars käften. Såna narrar. Men skrik för tusingen på nya lagar, ni kristna kräk.

forts. från sid 2 SOLIDARITY att finna organisationsmetoder som ifrågasätter den etablerade sociala ordningen och det etablerade tankemönstret. Dessa lösningar är till sin innebörd socialistiska. Å andra sidan är arbetarklassen uppdelad, berövad kommunikationsmedel och dess olika delar står på olika medvetandeplan. Den revolutionära organisationens uppgift är att bidra till att det proletära medvetandet ges ett uttryckligt socialistiskt innehåll, att ge praktiskt stöd åt arbetare i strid och att bidra till de olika områdenas utbyte av erfarenheter och sammanlänkning. 10. Vi betraktar inte oss själva som nya ledare, utan enbart som instrument för arbetarklassens handling. SOLIDARITY's uppgift är att stödja alla dem som står i konflikt med den rådande auktoritära samhällsordningen, i produktionen, som överallt annars, att generalisera dessa erfarenheter, att åstadkomma en total kritik av deras villkor och desammas orsaker, att främja framkomsten av det revolutionära medvetande som är nödvändigt om samhället skall kunna totalt förändras.

De som vill stifta närmare bekantskap med SOLIDARITY's skrifter kan skriva till följande adress: Solidarity, c/o 27 Sandringham Road, London NW11.

VILL DU BLI EN UTAV OSS?

Kontakta då:
Rådssocialistisk Arbetsgrupp, Box 49025,
100 28 STOCKHOLM
Anarko-Syndikalistiska Arbetsgruppen
Fack, 400 06 GÖTEBORG
Jönköpings Ungsocialister
Box 154, 551 02 JONKÖPING

VUXENUTBILDNINGEN -ett sätt att dölja arbetslöshet och klassmotsättningar

EN AV DE ÅTGÄRDER som de styrande använder för att få arbetarklassen att tro, att ökad jämlikhet är möjlig inom det kapitalistiska klassamhället är vuxenutbildningen. Kommunala och statliga beslutsfattare talar gärna och länge om varvad utbildning, rejäla satsningar på de verkligt lågutbildade, allmänna och omfattande studier på betald arbetstid osv osv. Man försöker ge intryck av att regeringens utbildningspolitik så småningom kommer att utjämna klasskillnaderna i samhället och leda till jämlikhet. Debatten handlar mest om hur bra det ska bli. Man försöker hela tiden koncentrera intresset på en idealsituation i framtiden och blundar för dagens konkreta studiesociala misär.

DET ÄR NÄMLIGEN MYCKET LÅNGT MELLAN VISIONERNA OCH VERKLIGHETEN. De vuxenstuderandes sociala situation är skrämmande usel. Är man AMS-elev tvingas man leva på ett bidrag av 600 kr i månaden + hyran. Har man inte lyckats bli AMS-elev får man försöka klara sig på endast 175 kr i månaden, i övrigt är man som vuxenstuderande hänvisad till lån. Detta innebär att en arbetare som slagits ut ur produktionen, ofta med endast 7-årig folkskola bakom sig och ofta med en familj att försörja, är tvungen att studera i årtal under en konstant nervpåfrestande ekonomisk press. Psykiska kollapsar är långtifrån ovanliga bland de vuxenstuderande och även självmord förekommer. Lyckas någon mot alla odds så småningom ta sig igenom grundskola och gymnasium och genomföra universitetsstudier, så har han dragit på sig en studieskuld på cirka 60 000 kr (mot endast cirka 25 000 kr i skuld för en ungdomsstuderande), och detta utan att i dagens läge ha några som helst garantier för att kunna få ett hyggligt jobb. Som vuxenstuderande är man vidare helt avstängd från socialhjälp, har ingen fri sjukvård, ingen fri tandvård och får betala för skolmaten. Ensamma mödrar som studerar kan endast i enstaka undantagsfall få hjälp med barnpassningen och flera blir tvungna att avbryta sina studier för att de blir gravida.

TROTS ATT DE VUXENSTUDERANDES SOCIALA SITUATION är helt undermålig, trots att lärarbristen är påtaglig och trots att läromedel speciellt för vuxna saknas, ökar myndigheterna närmast desperat nyintagningen av vuxenstuderande så mycket de redan ansträngda klassutrymmena tillåter. I vissa klasser finns det ända upp till 40 elever och man är tvungen att hämta extra stolar eller sätta sig på varandras bänklöck för att få plats. Man försöker pumpa in så många som möjligt av de som slagits ut ur produktions- och meritsamhället (på grund av kapitalismens profitinriktade rationaliseringar och cynisk medslitning av arbetskraften) i vuxenutbildningen, för att dölja en del av den ökande arbetslösheten. Genom att folk blir vuxenstuderande i stället för arbetslösa putsar man upp de siffror som annars skulle te sig alltför pinsamt alarmerande för de ansvariga om det kom till allmän kännedom.

MAN GER FOLK AMS-BIDRAG och låter dem utbilda sig med sikte på yrken, där det redan finns överskott på arbetskraft. Bara på ett vuxengymnasium studerade för ett år sedan flera hundra AMS-elever med sikte på att bli fritidspedagoger, fast bara en handfull elever sedan kunde beredas tillträde för vidare eftergymnasial utbildning till fritidspedagog.

I MÅNGA FALL FÖRHÅLLER DET SIG SÅ att om eleverna skall kunna få AMS-bidrag för sin utbildning, MÅSTE de också finna sig i att AMS stakar ut deras studiegång och bestämmer deras yrkesval. Det har också visat sig att kvinnorna diskrimineras av AMS. De har betydligt svårare än männen att få bidrag till gymnasiestudier beviljade och i den mån de får sådana bidrag, ser man gärnatill att deras studier styrs in på traditionellt kvinnliga yrken. Det är helt tydligt att myndigheterna desperat håller ur prestationssamhället utslagna arbetare sysselsatta med vad som helst, bara de kan dölja arbetslösheten och den ekonomiska kris det kapitalistiska samhället befinner sig i.

I SYFTE ATT DRA EN SLÖJA ÖVER DEN SJASKIGA VERKLIGHET vuxenutbildningen idag är, så talar man i vackra och målade ordalag om framtida reformer och drar upp allehanda lockande visioner.

ARBETARMAKT NR 1/72 sid 16

Men ibland, när de styrande tvingas beröra hur man ska finansiera allt detta inom det kapitalistiska samhällets ramar, så kryper den bistra sanningen fram. I ett tal på vuxenutbildningskonferensen i Norrköping den 11 november 1971 konstaterade utbildningsminister Ingvar Carlsson efter en halvtimmes svammel om lysande visioner, att det kommer att bli mycket, mycket svårt att genomföra dessa inom detta samhälles ekonomiska ramar och att man kommer att bli tvungen att prioritera hårt.

DENNA BRASKLAPP I SKYMANDAN följdes dagen efter, på samma konferens, av ett ännu intressantare inlägg av L. O. Göransson, sekreterare i den statliga kommittén för understöd åt vuxna (SVUX). "De kortutbildade", sade han, "är bl. a. de tre miljoner svenskar mellan 20 och 64 år som bara 6-7 års folkskola. För att utjämna klyftorna mellan dem och alla de ungamed elva års studier bakom sig skulle det behövas 17 miljoner studieår till en kostnad av 350 - 500 miljoner kr. Det är en ORIMLIGHET AVEN PÅ LÅNG SIKT".

DE STYRANDE ÄR ALLTSÅ bakom sina glittrande kulisser av jämlikhetsvisioner själva medvetna om, att det är omöjligt att överbygga utbildningsklyftorna och skapa jämlikhet inom det kapitalistiska systemets ramar. Varför fortsätter då socialdemokraterna med att föra en politik som de vet är dömd att misslyckas, som aldrig kan befria arbetarklassen från det kapitalistiska utsugarsamhällets alla orättvisor? Jo, naturligt nog, vill man absolut inte erkänna hur det verkliga förhåller sig eftersom man i sådana fall skulle vara tvungen att konstatera att det är helt omöjligt att uppnå total jämlikhet och social rättvisa genom reformer inom nuvarande samhälle. Man måste i stället först avskaffa det kapitalistiska samhället genom en socialistisk revolution.

EN SÅDAN, HELT RIKTIG, ANALYS vill man som sosse förstäeligt nog inte låtsas om, ty den innebär ju att socialreformismen är en felaktig ideologi och bevisar att socialdemokraternas arbetarfientliga reformer i stället för att leda till ett klasslöst samhälle, lägger ut dimridåer runt de värsta orättvisor i det kapitalistiska samhället.

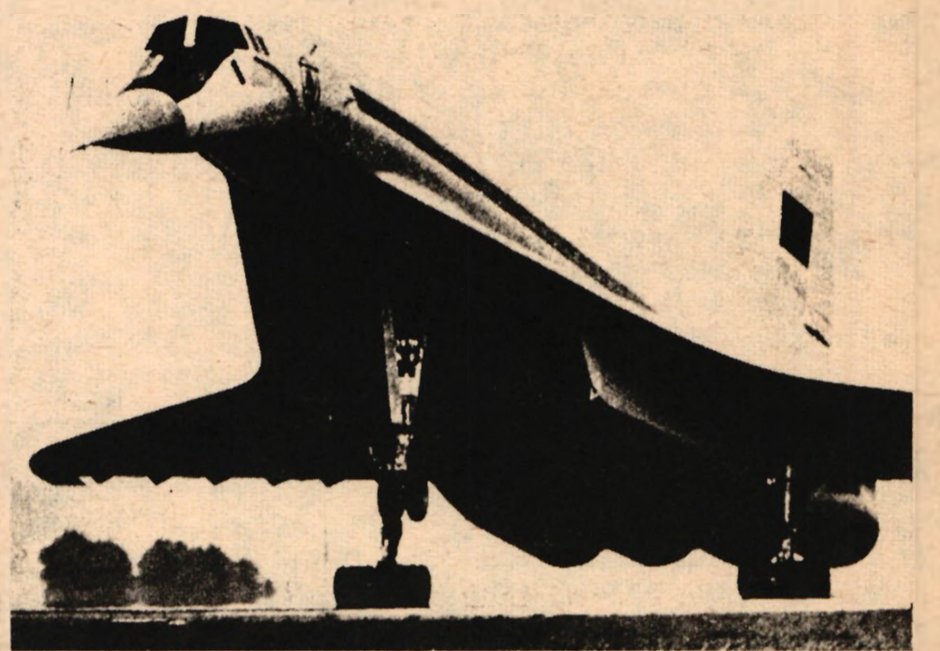
DE EKONOMISKA OCH TEORETISKA RESURSER, som behövs för en allmän utbildning av arbetarklassen skulle finnas i ett samhälle där arbetarna har absolut makt över alla ekonomiska och teoretiska resurser. Dessa skulle då inte, liksom idag, ligga i ett fåtal personers makt och vara splittrade på grund av det kapitalistiska samhällets irrationalitet.

VERKLIGHETEN VISAR att det är reformisterna som är utopister och att de för en arbetarfientlig politik. Den visar dessutom att den socialistiska revolutionen är en historisk nödvändighet för att vi ska kunna frigöra de ekonomiska resurser som ligger låsta i kapitalisternas händer och bygga ett rättvist samhälle.

I Å E

ytterligare
ett hot mot miljön

Alla känner väl till överljudsplanen Concorde, TU 144 och det nyligen nedlagda projektet SST.

Dessa fruktansvärda vidunder är bara ett ytterligare exempel på de onödiga varor kapitalismen producerar. Orsaken till att överhuvudtaget överljudsplanen kom till var inte, som kanske en del tror, omsorgen om människans behov av att resa snabbt, utan det var profitintresset.

Vi har nämnt fördelen med överljudsplan - snabba resor - men dess nackdelar är vida större:
a) de skapar 80 km breda bullermattor
b) de framkallar fruktansvärda ljudbangar
c) de smutsar ner de övre luftlagren.

Nu frågar vi: är det dessa fakta som fått de tre statskapitalistiska länderna England, Frankrike och Sovjet att framställa sina överljudsplan? Där väger tydligen prestige och profit tyngre än ren luft och hederlighet. USA har tvingats lägga ned sitt påkostade plan Super - Sonic - Transport (SST) under starkt tryck från opinionen. Man tvingades då att permittera 7000 personer från flygplansfabriken i Seattle, en stad som lever på sin flygplansindustri. Somliga invänder kanske: "det spelar ingen roll om ett överljudsplan flyger omkring, bara det finns jobb". Men så kortsiktigt bör man nog inte se det. I stället får man lägga skulden på ett samhälle som inte kan ge människor sysselsättning annat än genom att upprätthålla en miljöfarlig produktion. 1)

1) En parallell till detta fall är den fråga som debatterades i Sverige förra året angående Vindelälvens utbyggnad. De som försvarade utbyggnaden hade som argument att arbeten skulle skapas i samband med denna.

pr 3 år

USA-imperialisterna och deras lakejer världen över sköter sina diplomatiska förbindelser med Syd-Vietnam genom den fascistiska Saigonjuntan. Vem som har det vietnamesiska folkets stöd är lätt att se om man bara har de mest elementära kunskaper om utvecklingen i Indo-Kina.

PRR bildades den 6 juni 1969. Under de tre år man existerat har man erkänts av ett 30-tal stater. I Syd-Vietnam har PRR ungefär samma funktion som den svenska staten, dvs man organiserar utbildningen, sjukvården, jordbruket, industrin, etc.

Den svenska regeringen har gjort ett flertal uttalanden i bl a riksdagen där man har sagt att något omedelbart erkännande av PRR inte är aktuellt. Argumenten har bl a varit "att man kan inte avgöra vem som kontrollerar Syd-Vietnam".

Om den svenska regeringen i dagsläget inte har insett att det är PRR som representerar det Syd-Vietnamesiska folket, så bevisar man ännu en gång sin inkompetens att kunna dra något vettigt slutsats i Vietnam-frågan. Men om man har insett att PRR representerar det Syd-Vietnamesiska folket, men ändå inte erkänner PRR, så är det ett klart bevis på att man gör ett fullständigt knäfall inför den amerikanska kapitalismen.

Kravet på ett erkännande av PRR får ses som en del i kampen för vår solidaritet med våra vietnamesiska kamrater.

ERKÄNN PRR - LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN

